വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

൮ാം ലക്കം.	മീനം. ൧൦൪൧.	൧ാം പുസ്തകം.
No. VIII.	APRIL 1866.	Vol. I

THE ATONEMENT.

We find that from the earliest times to the time of the Redeemer's advent, the most important religious rite, that was acknowledged by God was the *shedding of blood*, followed up by the destruction through fire of some portion of the animal whose blood was shed, and sometimes of the whole animal. Abel, in common, no doubt, with his father, offered bloody sacrifices. Noah on coming out of the ark "built an altar unto the Lord, and took of every clean beast, and of every clean fowl, and offered burnt offerings on the altar," which were accepted by God. Abraham, at God's own command, offered a heifer, a she-goat, a ram, a turtle-dove, and a pigeon, which were acknowledged by God's causing a supernatural fire to consume them. To the children of Israel also the most particular directions were given as to the offering up of victims in sacrifice.

In almost all heathen nations too the principle of shedding blood to *appease* God is a portion of their religious tradition. To this day the chief sacrifice among the Hindoos is a sheep or a goat. It is but seldom offered; but there it is, a part of their traditions.

Now the question is, how has this tradition arisen? Is it the offspring of man's unaided brain? Or is it originally of divine institution? And in any case what does it *mean*?

Now if we really give it a thought, the sacrifice of animals, as a portion of the worship of the Most High, when regarded simply in itself, seems to be a most peculiar manner of

expressing that worship. We can readily understand a worship of prayer and praise, a worship of adoration, a prostration of the body, and a pouring out of the heart in worship to one, whom, though we cannot see him, we can realize as being almighty and omniscient, and therefore as hearing our prayers. But look at Abel on the confines of that once happy paradise from which his parents had been expelled; look at Aaron and his sons in the Desert of Sinai; look at Solomon, as the top-stone is reared on his glorious temple; look at the Hindoo in the temple of Kali, or the negro of western Africa by his bloodstained altar and gory idols;——what are they doing? They are bringing their sheep, their goats, their heifers, their cocks, their turtle-doves, their pigeons, to *spill their blood*, and to destroy by fire the whole, or a portion, of these victims at the altar, in the one case, of the God they know, in the other, of the gods they imagine.

Now whence this all but universal feeling that God can be pleased by the shedding of animal blood——especially the blood of *clean* animals? It is true that in approaching an earthly sovereign, or superior, something has suggested the propriety of bringing a present, or offering. When Jacob's sons, for instance, went down into Egypt to buy corn of the king of Egypt during the famine in Canaan, they carried in their hands a present for the king. But who would ever think of approaching an earthly sovereign with *blood*, and the most worthless parts of the animal, such as were generally burnt on the Jewish altar? Surely man can never himself have invented the rite of sacrificing. Some might perhaps imagine that the idea of shedding blood has suggested itself to men as a mode of *appeasing* an angry God. But what grounds have we for supposing that such an idea would spontaneously occur to men? It seems, on the contrary, in the highest degree improbable. Who would think of appeasing a king by the offering of an animal? And whence then should it occur to man thus to think of appeasing God?

Yet this act is next to universal. From Abel to this day men have offered sacrifices. All moreover, as by one consent, have sacrificed the *same class of animals*. The idea too not only of offering, but of *substitution*, underlies all sacrifices. The heathen hopes that God will accept the sacrifice of a victim, instead of punishing him. Whence could the heathen have obtained this idea?

Where then are we to look for the origin of sacrifices—shedding of blood, burning of the victim by fire, and the doctrine of *substitution*? We need not hesitate to affirm that it must originally have been of God's own appointment. We know that in certain cases he did command that sacrifices

should be offered. To Israel in the wilderness the most exact laws were given as to their sacrifices; Abraham was ordered by God to offer sacrifices; and as we find that Noah's sacrifice was accepted, and that Abel's was accepted, while Cain's was not accepted, apparently because he failed in the matter of shedding blood; as we read also of Adam and Eve being clothed in the skins of animals, probably before animal food was permitted, we can scarcely hesitate to affirm that God appointed from the very first, and that for some most *significant purpose*, the sacrifice of animals as a portion of the worship he required. And as not one holy or moral feeling can possibly be excited in the *mere* killing of an animal, or burning it with fire, we must suppose that the rite was *connected* with some holy *association*, or *expectation*, with which they were acquainted by God, and which holy association alone could render the act of sacrifice truly a religious rite. What this expectation was we are not at a loss to discover; for the New Testament tells us, that "when these things were thus ordained, the priests went always into the first tabernacle, accomplishing the service of God: but into the second went the high priest alone once every year, not without blood, which he offered for himself, and for the errors of the people; *the Holy Ghost this signifying, that the way into the holiest of all* (*heaven*) *was not yet made manifest*, while as the first tabernacle was yet standing: *which was a figure for the time then present*, in which were offered both gifts and sacrifices, that could not make him that did the service perfect, as pertaining to the conscience; which stood only in meats and drinks, and divers washings, and carnal ordinances, imposed on them *until the time of reformation*. But Christ being come an high priest of good things to come, by a greater and more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building; neither by the blood of goats and calves, *but by his own blood* he entered in once into the holy place, having obtained eternal redemption for us. For if the blood of bulls and of goats, and the ashes of an heifer sprinkling the unclean, sanctifieth to the purifying of the flesh; how much more shall the blood of Christ, who through the eternal Spirit offered himself without spot to God, purge your conscience from dead works to serve the living God?" (***Heb***: ***IX***.) Every sacrifice then, as appointed by God, was to prefigure the *one great sacrifice* yet to come, which was held out to man as the great seal of Divine love from the very day of the fall. And can we doubt that Abel, that Noah, that Abraham, that Aaron, saw *Christ* in every slain lamb, and then acknowledged and believed in a coming Saviour? Which act of faith could alone make the shedding of blood truly an act of worship, and a means of

grace. And how important, and impressive, an act of worship the slaying of the victim was, is indicated in the fact that it has survived the wreck of time, and still remains the sum and substance of heathen religious rites almost throughout the world. The heathen, indeed, have lost its significancy, have forgotten the promise of the Redeemer of mankind, which their forefathers in central Asia and in Palestine recognized as renewed in the blood of every victim, and they now blindly sacrifice to "unknown gods." But there it is—the foundation of all their religious ordinances—a ruin indeed—a lifeless ruin—but still bearing ample evidence that God was its architect.

The whole history then of religious rites, both among God's own people, and among heathen nations, exhibits the shedding of blood, and offerings destroyed by fire, as having been in early times the most important of all religious observances. Nor can we doubt that the patriarchs knew the grand lessons that these rites were calculated to impress on their minds, namely, that the "Seed of the woman," the Restorer of mankind, promised on the confines of Eden, should eventually atone for sin by the sacrifice of himself. Without this what significancy could such a service have? Nay, St. Paul tells us of the patriarchs, that "these all died in *faith, not having received the promises*, but having *seen them afar off*, and were *persuaded of them*, and *embraced them*;" the chief of which promises was "the seed of the woman," which should "bruise the Serpent's head," a promise which even ancient Job knew the fulness of, when he said, "I know that MY REDEEMER liveth, and that he shall *stand at the latter day upon the Earth.*" As the eating of the bread and the drinking of the wine in the Lord's supper, is, by our Lord's own institution, to *remind* Christians of Christ's body broken and his blood shed, for the remission of our sins, eighteen hundred years since, so the shedding of blood in the early sacrifices was to picture, to those who lived before, a Saviour to come.

And in what more vivid language, than this shedding of the blood of clean and inoffensive animals, could man have represented to his mind the great doctrine of *substitution*—that if man is to escape the curse, his sins must be borne by a worthy *substitute?* Truly this rite—so extraordinary in its nature, if viewed alone, that we cannot believe it, in any case, to have orginated in any idea that can have arisen simply in the mind of man, while desiring to worship and appease his Creator, and at the same time so significant, if it be, as no doubt it is, a part of a typical scheme, by which God gradually unfolded his method of saving the "remnant of grace"—should serve to assure

us of the awful grandeur of that plan of ATONEMENT, by which it has pleased God to purchase to himself his church by "his own blood." And do we not here read a proof of the glorious fact, that in the mind of God there has been from all eternity a plan for the salvation of man; that this plan has been ever developing; and that in all religious rites, as commanded by God, especially the shedding of blood, there has been a regular and systematic progress towards the perfect idea—the GOD-MAN on the cross; pierced for man's sins, "on whom were laid the iniquities of us all," dead, and buried, and then RISEN, "the first-fruits from the dead"? The very sacrifices of the heathen are themselves witnesses to the truth of the Bible account of the great Atonement; for they point back to a time, when a Mediator was promised to mankind, and thus prefigured. Thus whenever a heathen *priest* offers a *sacrifice,* he stands an unwilling evidence of the truth of christianity. Every religious observance appointed by God from the days of Adam, and all his dealings with mankind centred in the one great truth of the Atonement. "The incarnation of the Eternal Word," as Mc Cosh says, "followed by the setting of a perfect example, by the working of a perfect righteousness, and by piacular suffering, is the great supernatural event carrying all others along with it, as the streams which feed it, or the rivers which flow from it." And now Christianity points back to the ATONEMENT MADE, to the crucified Jesus, and says, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sins of the world!"

It was not only to be a great exemplar for mankind that Christ lived the holiest and noblest of lives, and then, when most men begin to live, laid down his life; but it was to fulfil the law in our stead, and in our stead to suffer. He did indeed leave us an example of living, of self-denial and love, in the shadow of which man may expatiate, but to the fulness of which he cannot attain; but the grand fact of his incarnation is, that he came between us and the justice of Heaven, and received himself the blow, that else would have driven us to hell. He was almighty to bear that blow, and he did bear it. And this is the grand doctrine of all time, that "He was once offered to *bear the sins* of many;" "this man after he had offered one sacrifice for sins for ever, sat down on the right hand of God, for by one offering he hath perfected for ever them that are sanctified."

The blood that was shed on Calvary was the blood of God incarnate. Christ's two natures are from his birth eternally joined—"That holy thing that shall be born of thee shall be called the son of God." "The word was made flesh, and dwelt among us." Our redeemer has exalted

our nature by uniting it by an eternal, indissoluble, bond with his own. Being thus "perfect God, and perfect man," he suffered the human portion of his person to undergo the baptism of death——a death, to which the eyes of the world had turned in adoring expectation since the days of the curse——a death, of which the blood of every victim slain was eloquent——that he might, as our substitute, atone for our sins; that he might shield us from the sword of God's wrath by receiving it in his own bosom; that he might make a "full, perfect, and sufficient sacrifice, oblation, and satisfaction, for the sins of the whole world." Yes, and we believe no created being could have made such a satisfaction for the sins of others. The highest and noblest act such an one could perform could not be regarded as in any way meritorious, that is, could not deserve anything of God, the merit of which could be put down to another's credit. It was the Redeemer's *divinity* that sustained the sacrifice of his *humanity*. It was because he was both God and man that he could atone. Had he been only God, he could never have died, had he been only a creature, he could never have atoned. But being both God and man, his life and death became infinitely meritorious. He sacrificed his *humanity*, on the altar of his *divinity*, and the infinite merit of such an oblation for ever out-weighed the sins of mankind. So that there is no longer condemnation for believers in his atonement. They who trust in this atonement are his. What! can it be so at once? By simply applying to him? Yes, at once: for he *has atoned*, and therefore justification, freedom from condemnation, is his GIFT to those who seek it of him.

മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ.

൯൦ാം പുറത്ത അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം.

൩ എന്നാൽ നായന്മാർ ഈ സംസ്ഥാനത്തെ കുടികളിൽ ഇത്ര മുഖ്യമായ ഒരംശമായിരിക്കുമ്പോൾ അവർ വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പകരം ഇപ്പോൾ കുറെക്കാലമായിട്ടു ക്ഷയിച്ചുവരുന്നു എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ ദുഃഖിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയെ പ്രസമ്മതമായിരിക്കുന്ന ആധാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിവാക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു കഴികയില്ല എങ്കിലും കാൎയ്യം അങ്ങിനെയാകുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നു. ഈ സംസ്ഥാനത്തു എ

ല്ലാ ഇടങ്ങളിലും ശൂദ്രർ ക്ഷയിച്ചുവരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയം പോരാ എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കു ഊട്ടുപോക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കയും അവൎക്കു കരേററമില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കയാൽ മറ്റിടങ്ങളിലും അങ്ങിനെ ആയിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ [illegible]പ്പെടുന്നു. കുറേ മുൻപു വെങ്കിട്ടരായർ എന്നു ഒരു തഹശീൽദാർ തിരുവെല്ലാ, ചെങ്ങന്നൂർ, മാവേലിക്കര എന്നീമൂന്നു മണ്ടപത്തിൻവാതില്ക്കൾ അടെച്ചു ഭരിച്ചു വരികയിൽ ഫാൎമ്മാണ്ടു പതിവു കൊടുത്ത സമയത്തു നായന്മാരുടെ പേരിൽനിന്നും വളരെ നിലമ്പുരയിടങ്ങൾ മാപ്പിളമാരുടെ പേരിലോട്ടു വിളങ്ങിക്കൊടുക്കേണ്ടി വന്നതിനാലും മറിച്ചു മാപ്പിളമാരുടെ പേരിൽനിന്നും നായന്മാരുടെ പേരിലോട്ടു പോകുക ചെയ്യേണ്ടിയതായ എണ്ണങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരുന്നതിനാലും ആയാൾ ആശ്ചൎയ്യം കൂറി എന്നു പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒക്കയും ശൂദ്രരുടെ വസ്തുവക ക്ഷയിക്കയായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ. ശേഷം സ്ഥലങ്ങളിലും അങ്ങിനെ ആയിരുന്നു എന്നു സംശയിപ്പാൻ ഇടയുമുണ്ടു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ വസ്തുവക ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ എണ്ണവും കുറെഞ്ഞുവരിക ആവശ്യമാകുന്നു. മക്കളെപ്പെററു പോററുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തി ദ്രവ്യസ്ഥന്മാരെപ്പോലെ ദരിദ്രന്മാൎക്കു കാണുന്നില്ല, രസികമാൎഗ്ഗത്തിൽ ശീലിച്ചു വാഴുന്ന രമണികളെക്കാൾ തങ്ങളുടെ ജാതിക്കു തക്ക പ്രയത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഉപജീവിക്കുന്ന നാരിമാൎക്കാകുന്നു ഗൎഭംധരിച്ചു പ്രസവിക്കുന്നതിനുള്ള പാത്രത എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടുന്നതു തന്നെ എങ്കിലും ആ പാത്രത ദേഹബലത്തിനു വേണ്ടുന്ന ഭക്ഷണത്തിനു തീരെ വകയില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾക്കു അധികം കുറവായിരിക്കും എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പാവപ്പെട്ടവൎക്കു മക്കളെ പെറുന്നതിനുള്ള പാത്രതെക്കു കുറവില്ലെന്നിരുന്നാലും വളൎത്തുവാൻ ദ്രവ്യച്ചിലവുള്ളതാകയാൽ ആയതിനു സമ്പന്നന്മാരെപ്പോലുള്ള പ്രാപ്തി അവൎക്കു കാണുകയില്ല. മേൽ പറെഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ ശൂദ്രർ കുറെഞ്ഞുവരുന്നു എന്നുള്ളതു യുക്തിസിദ്ധം മാത്രമല്ല പരിജ്ഞാന വിഷയവും കൂടെയാകുന്നു. ഓരോ കരകളിലും മുറികളിലും ഇത്രയിത്ര വീടുകൾ ഉണ്ടെന്നു പണ്ടെ ഒരു കണക്കുള്ളതിൽ മിക്കിടത്തും കുറവായിരിക്കുന്നു. ചിലട

ത്തു ഒത്തു കാണുന്നു. അധികമുള്ളിടം എത്രയും ചുരുക്കമാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സ്ഥലങ്ങളിൽ പലടത്തും മാപ്പിളമാരുടെ എണ്ണം മുമ്മടങ്ങു വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു. എങ്ങും കുറെഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ മാപ്പിളമാൎക്കു സൎക്കാരിൽനിന്നാകട്ടെ മാറു കൈവഴിയിൽ ആകട്ടെ ശൂദ്രൎക്കുള്ളതിൽ അധികമായി ഒരു സഹായവും ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും അവർ വൎദ്ധിച്ചു വരുമ്പോൾ ഇവൎക്കു സൎക്കാരുദ്യോഗങ്ങളും കരസ്ഥാനം മുതലായ അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നാറെയും ഇവർ കുറെഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തു. വേദമാൎഗ്ഗം നീക്കിയാൽ പിന്നെ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസം പറെവാനുള്ളതു അവർ മക്കത്തായക്കാരായിരിക്കെ ഇവരുടെ ഇടയിൽ മരുമക്കത്തായം നടക്കുന്നതാകുന്നു. ആകയാൽ ശൂദ്രരുടെ ക്ഷയത്തിനുള്ള കാരണവും അതു തന്നേ ആകുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു.

൭ ജനവൎദ്ധനവിനു മരുമക്കത്തായം ഇത്ര നാശകരമാകുന്നു എങ്കിൽ അതു നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ പണ്ടേയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ ഇത്രമേൽ വൎദ്ധിക്കയില്ലായിരുന്നുവെല്ലോ എന്നു പക്ഷെ ചിലർ പറെയുമായിരിക്കും. ഒരു കാരണത്തിനു ഒരിക്കൽ ഫലം കണ്ടില്ലെന്നുവെച്ചു അതു കേവലം അശക്തം എന്നും അതിനു പിന്നൊരിക്കലും ഫല പ്രാപ്തി വരികയില്ലെന്നും നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. ഒരു സംഗതിയിങ്കൽത്തന്നേ പല ഹേതുക്കൾ ഒരുമിച്ചു വ്യാപരിക്കാം. ആ ഹേതുക്കൾ തമ്മിൽ പ്രതികൂലമായും അനുകൂലമായും ഇരിക്കാം. പ്രതികൂലകാരണങ്ങൾ സമമായി വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ ഫലം നാസ്തി. വ്യത്യാസമായി വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ ഫലം കുറവു എങ്കിലും ഇല്ലാത വരികയില്ല. അനുകൂലകാരണങ്ങൾ ഒരുമ്പട്ടാൽ രണ്ടിന്റെയും വെവ്വേറവഴിയുള്ള ഫലം ഒന്നിച്ചു കാണും. രണ്ടാൾ കൂടെ ഒരു തടിക്കു ഒരുപോലെ ശക്തി കാണിച്ചു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പിടിച്ചാൽ തടി അവിടെത്തന്നേ കിടക്കും. ഒന്നു അധികം ബലം ചെയ്താൽ അതിന്റെ വശത്തോട്ടു കുറേ നീങ്ങും. ഒന്നു പിടിവിട്ടാൽ മറുവശത്തോട്ടു ശീഘ്രമായിപ്പോകും. രണ്ടുംകൂടെ ഒരു വശത്തോട്ടു തന്നേ പിടിച്ചാൽ ആ വശത്തോട്ടു തടി അതിവേഗത്തോടു പോകും. അങ്ങനെ തന്നേ മരുമക്കത്തായം ജനവൎദ്ധനെക്കു വിരോധമായ ഒരു കാരണമാകുന്നു എങ്കിലും

മുൻപേ ചില അനുകൂലകാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ നാശകരമായ ഫലം കാണപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അനുകൂലകാരണങ്ങൾ നീങ്ങിപ്പോയിരിക്കയാൽ ഈ ഒരു ഹേതു തന്നേ ശക്തിയോടു വ്യാപരിച്ചു തടവുകൂടാതെ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. രാജ്യത്തു മുറപോലെ നീതി നടത്താതെയും കുടികൾക്കു ഉപദ്രവമായുമിരിക്കുന്ന രാജ്യാധിപത്യം ജനവൎദ്ധനെക്കു ഒരു തടങ്ങലാകുന്നു എന്നു എവരും സമ്മതിക്കും. പഴയ ചരിത്രങ്ങളിൽ പറയുന്ന ചൊല്ക്കൊണ്ട ദേശങ്ങളും വിശേഷ പട്ടണങ്ങളും എല്ലാം ഇപ്പോൾ തുൎക്കിന്റെ കൊടുങ്കോലിൻ കീഴുൾപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ ആകുന്നു. മിസ്രം സുറിയ ചിറാസ്യ എന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ പണ്ടുത്തതിൽ നാലിട്ടൊരംശം ജനം കാണും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. അമ്മിന്യ അസുറിയ കല്ദിയ എന്ന ദേശങ്ങൾ മിക്കവാറും ശൂന്യപ്രദേശങ്ങളാകുന്നു. മഠങ്ങൾകൊണ്ടു നിറെഞ്ഞിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യ, സാർദിസു, സ്മൎന്ന മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ അവിടവിടെ ചില മാടങ്ങളേയുള്ളു. അറുപതു നാഴിക വഴി ചുററിൽ രാജധാനികളെക്കൊണ്ടും ചിങ്കാരത്തോപ്പുകൾകൊണ്ടും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിശേഷ മതിലകമായ മഹാ ബാബിലോൻ കടുവാ പുലി മുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കും ദുഷ്ട ജന്തുക്കൾക്കും ഇപ്പോൾ വാസസ്ഥലമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ദോഷഗുണങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാൻ വഹിയാത്തതിൽ പന്തിരായിരം കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ നിനുവ പട്ടണം എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നു പോലും അല്പം മുൻപുവരെ ആൎക്കും നിശ്ചയമില്ലാഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇത്ര ഐശ്വൎയ്യമായ ദിക്കുകൾ ശൂന്യപ്രദേശങ്ങളായിപ്പോയതു അവിടങ്ങളിൽ മഹമ്മദുമാൎഗ്ഗം പ്രബലപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാകുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു. എങ്കിലും ആ മാൎഗ്ഗം പ്രജകളെ ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളും ക്രൂരന്മാരും ആക്കിയതുകൊണ്ടുള്ള അധികാരികളെ അതിക്രമികളും ദുഷ്കണ്ടകന്മാരും ആക്കിയതിനാൽ ആകുന്നു അതു ജനവൎദ്ധനെക്കു നാശകരമായി ഭവിച്ചതു. എന്തെന്നാൽ തുൎക്കസുല്ത്താന്റെ ആധിപത്യത്തിൻ കീഴുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളും ക്ഷയിച്ചു വരുന്നു എങ്കിലും ഇന്ത്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനി ആധിപത്യമായ ബ്രിത്തീഷു അധികാരത്തിൻ കീഴിരിക്കുന്ന സ്വമതക്കാരും ഗുണപ്പെട്ടുവരുന്നതു നാം കാണുന്നു. എന്നാൽ

നിഷ്കണ്ടകമായ ആധിപത്യം ജനവൎദ്ധനെക്കു ഒരു വലിയ വിരോധമാകുന്നു എങ്കിലും മറ്റു ചില ഗുണങ്ങൾ ഒത്തിരുന്നാൽ ആ വിരോധം ഫലിക്കാതെ പോകും. അമെരിക്കയിൽ ഐക്യനാടുകളിലേ രാജ്യഭാരം എംഗ്ലാണ്ടിലേപ്പോലെ അത്ര നീതിയും ക്ഷേമവും ഗുണവുമുള്ളതല്ലെങ്കിലും ജനം അവിടെ ഇവിടത്തേക്കാൾ എത്രയും അധികമായിപ്പെരുകുന്നു. മെക്ഷിക്കൊ ബ്രെജിൽ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലേ ആധിപത്യം നിഷ്കണ്ടകമായിരുന്നിട്ടും അവിടങ്ങളിൽ ജനവൎദ്ധനെക്കു കുറവില്ല. ഈ ദേശങ്ങളിൽ ഒക്കെയും ഫലവത്തായ ഭൂമി വിസ്താരത്തിൽ കിടപ്പുള്ളതാകയാൽ കഠിനമായ ജന്മിഭോഗവും രാജഭോഗവും കൂടാതെ നിലങ്ങൾ വാങ്ങി അന്നവസ്ത്രാദികൾക്കു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ വൎദ്ധിപ്പിക്കാകുന്നതാകയാൽ രാജചോദ്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷത്തെ കവിഞ്ഞു ധനവും ജനവും വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നു. അങ്ങനെ തന്നേ ഈ മലയാളത്തും പണ്ടു ഉടയരില്ലാതെ വളരെ നല്ല ഭൂമികൾ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാട്ടവും കരവും കൊടുപ്പാനിടവരാതെ വെള്ളാണ്മ ചെയ്തു ധനധാന്യങ്ങളെ അധികമായി വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ പാങ്ങുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദൂഷ്യം അപ്പോൾ അത്ര ഫലിച്ചു കണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഭൂമികൾക്കു ഒക്കെയും ഉടയക്കാരുണ്ടായിപ്പോയതുകൊണ്ടും കരം കണിശ്ശമായി കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ടും ആ വിശേഷ ഗുണം പൊയ്പോയിരിക്കയാൽ മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദോഷം ഫലിച്ചു കാണുന്നു. അല്ല, ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും വൎദ്ധനെക്കു വിഘ്നം ഇല്ല എന്നിരുന്നാലും മരുമക്കത്തായം ദോഷമല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. അതുകൂടാതിരുന്നു എന്നുവരികിൽ ദ്രവ്യവും മനുഷ്യരും ഇപ്പോൾ വൎദ്ധിക്കുന്നതിൽ അധികമായി വൎദ്ധിക്കുമായിരുന്നു.

൮. മരുമക്കത്തായം എന്നുള്ള ചട്ടം ഈ മലയാളത്തല്ലാതെ ഇന്ത്യയിൽ മറെറങ്ങും കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഭൂലോകത്തിൽ പിന്നൊരു ദേശത്തും യാതൊരു ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പുള്ള പ്രകാരം ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. ഇവിടെ മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒരു അവമൎയ്യാദ വീഴുവാൻ ഇടവന്നതു ഇവിടത്തെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗുണത്തിന്നു വേണ്ടിയാകുന്നു എന്നു സാമാന്യമായിട്ടു ഒരു പറെ

ച്ചൽ ഉണ്ടു. നമ്പൂരിമാരുടെയും പോററിമാരുടെയും ഇട യിൽമൂത്ത മക്കൾക്കു മാത്രമേ വിവാഹം ആകാവുഎന്നു ഒ രു നിബന്ധനയുള്ളതു കാരണത്താൽ ശേഷംപേരൊക്ക യും ശൂദ്രസ്ത്രീകളെ വെപ്പാട്ടികളായിട്ടു പരിഗ്രഹിച്ചു വ രുന്നു എന്നുള്ളതു ലോകപ്രസിദ്ധമെല്ലോ. എന്നാൽ ഈ നിയമത്തിൻെറ സാദ്ധ്യം ബ്രാഹ്മണർ സ്ഥാനവലിപ്പ മുള്ളവരും വലിയ മുതലാളന്മാരുമാകയാൽ അവർ എ ല്ലാവരും സ്വജാതിയിലുള്ള സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തു പുത്രന്മാരുണ്ടാക എന്നു വന്നാൽ അവരുടെ വസ്തുവക പകുതിചെയ്തു ചിന്നി സ്ഥാനവലിപ്പത്തിനൊത്ത ദ്രവ്യ പുഷ്ടി പൊരാതാകുന്നതാകയാൽ അങ്ങനെ വരാതിരി ക്കെണം എന്നാകുന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ മൂത്താൾ ഒഴികെ ശേഷമുള്ളവൎക്കു ശൂദ്രസ്ത്രീകളിൽനിന്നു ജനിക്കു ന്ന മക്കൾക്കു തറവാട്ടു മുതലിൽ അവകാശം കിട്ടുന്നത ല്ലായ്കകൊണ്ടു അവർ നിരാധാരക്കാരായിത്തീരാതെ തള്ള യുടെ വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥാനമുണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി നായ ന്മാൎക്കു മരുമക്കത്തായവും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചട്ടം നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സാദ്ധ്യത്തിനു കൊള്ളുന്നു എന്നുവരി കിലും ശൂദ്രൎക്കു അതു എത്രയും അപമാനവും ഉപദ്രവവും ആയിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണൎക്കു തന്നേയും അതു അത്ര ഗു ണമല്ല. അതിനാൽ അവരുടെ വസ്തുവക ചിന്നാതിരി ക്കുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ സ്ത്രീകളിൽ അധികം പേർ മംഗല്യം കൂടാതിരിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷ ന്മാരുടെ സംഖ്യ സമമായിരിക്കെണം എന്നു ദൈവനി യോഗമാകയാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടത്തിൽ പുരുഷന്മാ രിൽ അധികംപേർ വിവാഹം കൂടാതിരിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീ കളിലും അത്രയും എണ്ണം നിൎബ്ബന്ധകളായിരിക്കെണം. സ്വ ഭാവ നിബന്ധനം മാനുഷ കല്പിതങ്ങളെ അനുസരിച്ചു മാറുന്നതല്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്കു ലോകകാൎയ്യങ്ങളിലുള്ള എല്ലാട ജ്ഞാത്യാ ഇല്ലാത്തതിനാൽ കല്യാണം കഴിഞ്ഞു മ ക്കളെപ്പെററു വളൎത്തുക മുതലായ ഗൃഹഭരണം കൂടെ വെ ടിയെണം എന്നുവന്നാൽ അവരുടെ അവസ്ഥ മഹാ ദുഃഖമായിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾക്കു വെളിയിൽ സ ഞ്ചരിപ്പാൻ പോലും അനുവാദമില്ലായ്കയാൽ വേൾക്ക പ്പെടാത്ത അന്തൎജ്ജനങ്ങളുടെ അരിഷ്ടത അവൎക്കു മാത്രമ ല്ലാതെ മററാൎക്കും ഗ്രഹിക്കാവതല്ല. ആകയാൽ അവരി ൽച്ചിലർ സ്വഭാവ ക്ഷീണതയാൽ പിഴെച്ചുപോയിട്ടു

ജാതിഭ്രഷ്ടകളായിത്തീരുന്നതു അതിശയമല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹം നടപ്പായി മക്കൾ വഴി അവകാശം നിലനിന്നു പോകുന്നതിന്റെ ഗുണം അറിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മരുമക്കത്തായം ചട്ടമാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചാൽ അതു നടക്കുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹവും പാതിവ്രത്യവും അറിയപ്പെടുന്നതിനു മുൻപിൽ ഇതിൻവണ്ണം നിയമിച്ചതായിരിക്കേണം. എന്തെന്നാൽ ബോധജ്ഞാനവും വേദജ്ഞാനവും കൂടാതെയും നാഗരീകവും വിദ്യാഭ്യാസവും വരാതെയുമുള്ള കിരാതാവസ്ഥയിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരു തമ്മിൽ ഭാൎയ്യഭൎത്താക്കന്മാരെന്നുള്ള സംബന്ധം കൂടാതെ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ സഹവാസം ചെയ്യുന്നതാകയാൽ തള്ളമാൎക്കല്ലാതെ തന്തമാൎക്കു തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും അവരോടു വാത്സല്യം തോന്നുന്നതിനും ഇടയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പടുതിയിൽ പുരുഷന്മാൎക്കു സ്വന്തമക്കൾ എന്നു പറെവാൻ ആരും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു പെങ്ങന്മാരുടെ കുട്ടികളെ കൂടപ്പാൎപ്പിച്ചു രക്ഷിച്ചു തങ്ങളുടെ മുതൽ കാൎയ്യങ്ങൾ ഒക്കയും അവൎക്കു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. 'മരുമക്കത്തായം' എന്ന പദത്തിന്റെ അൎത്ഥം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്പറെഞ്ഞതു ശരി എന്നു തെളിവാകും. എന്തെന്നാൽ 'മരു' എന്നതു വസിക്കും എന്ന അൎത്ഥമാകുന്ന 'മരുവും' എന്നതിന്റെ ലോപവും 'തായം' എന്നതു അവകാശം എന്നു പൊരുൾ ആകുന്ന 'ദായം' എന്നതിന്റെ തത്ഭവവും ആകകൊണ്ടു 'മരുമക്കത്തായം' എന്നതിനു കൂടെപ്പാൎക്കുന്ന മക്കൾവഴി അവകാശം എന്നു പൊരുളായിരിക്കുന്നു. സമാസനാമങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാക്ഷരങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ലോപിച്ചുപോകും എന്നുള്ളതിനു 'പഴമാനം' 'നാല്ക്കാലി' എന്നവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ 'മരു' എന്നതു 'മറു' എന്നതിനു പകരമാകയാൽ 'മരുമക്കൾ' എന്നതിനു അന്യമക്കൾ എന്നാകുന്നു അൎത്ഥം എന്നു സാമാന്യമായിട്ടു ഒരു പറെച്ചൽ ഉള്ളതു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതു അത്ര ശരിയും ചേൎച്ചയുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ രകാരം റകാരമായിട്ടു മാറുക മലയാണ്മയിൽ നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും മറിച്ചു റകാരം രകാരമായിട്ടു തിരിക ംരം ഭാഷെക്കു വിഹിതമല്ല. അതു തന്നെയുമല്ല, സ്വന്തമക്കൾ ഒഴികെ മററാരെയും അന്യമക്കൾ എന്നു പറെയാകുന്നതാകകൊണ്ടു 'മരുമക്കൾ' എന്നതിനു ആ മുറെ

ക്കു സോദരിമക്കൾ എന്നു ഖണ്ഡിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. ആകയാൽ ബ്രാഹ്മണർ ഒരു അവമൎയ്യാദയെ ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഉത്ഭവിപ്പിച്ചു എന്നുള്ള പഴി അവരുടെമേൽ ചുമത്തുന്നതു ശരിയല്ല എങ്കിലും അതിനെ അവരുടെ ഇടയിൽ നിന്നു നീക്കിക്കളയുന്നതിനു കഴിയുംവണ്ണമുള്ള വേല അവർ ചെയ്തില്ലെന്നുള്ള കുററം അവർ ഏല്ക്കേ പാങ്ങുള്ളൂ. അവർ പലകാൎയ്യങ്ങളിലും ചില പുതിയ ചട്ടങ്ങളെ ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാക്കീട്ടുള്ളതാകയാൽ അവർ പ്രയാസപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുവരികിൽ ഒരു അനാചാരത്തെയും മാററി മക്കത്തായത്തെ ഉറെപ്പിക്കായിരുന്നു. ആകയാൽ അവർ മററുള്ളവരുടെ ദോഷത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരമില്ലാതെ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ഗുണത്തിന്നായിട്ടു ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ മരുമക്കത്തായത്തെ ഉറെപ്പിച്ചു എന്നു സമ്മതിക്കേയുള്ളൂ. നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇതു എത്ര ദോഷകരമായിരിക്കുന്നു എന്നു താഴെപ്പറെയുന്ന വിവരങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിവാകും.

൯. മരുമക്കത്തായം സാങ്കൎയ്യനിരോധത്തിനുള്ള ആന്തരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. 'വിവാഹം എല്ലാവരിലും മാനമുള്ളതും വിവാഹക്കിടക്ക നിൎമ്മലമായുള്ളതുമാകുന്നു എന്നം വേശ്യാസംഗക്കാരോടും വ്യഭിചാരികളോടും ദൈവം ന്യായം വിധിക്കും' എന്നുമുള്ള വേദവാക്യം സ്വജാതിക്കാരാലും സ്വമതക്കാരാലും പൊതുവിൽ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹം എന്നു ഒരു കൎമ്മമല്ലാതെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരു തമ്മിൽ അങ്ങിനെ ഒരു ബന്ധമില്ല. കെട്ടുന്നവർതമ്മിൽ ജാതകമുറെക്കുള്ള പൊരുത്തമുണ്ടോ എന്നു താല്പൎയ്യത്തോടു ശോധന കഴിക്കുന്നു എങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ പിന്നീടു പിരിയാതെ ഇണെങ്ങിപ്പാൎക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു യാതൊരു നോട്ടവുമില്ല. കല്യാണം കഴിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ മിക്കപ്പോഴും ആൎയ്യപ്പട്ടന്മാരും തിരുമുല്പാടന്മാരുമാകയാൽ കൎമ്മം കഴിഞ്ഞാലുടനെ കെട്ടിയപെണ്ണുങ്ങളുമായിട്ടു സംബന്ധം പിരിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിനു അടയാളമായിട്ടു കൈകഴകിയുംവെച്ചു പുറപ്പെട്ടു പോരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഇണെങ്ങരു തന്നേ കെട്ടുകയുണ്ടു എങ്കിലും പൊരുപ്പിക്ക ചുരുക്കമാകുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയെ കെട്ടിയ പുരുഷനെ അവളുടെ മക്കൾ അപ്പനെന്നു വിളിക്കുന്നു എങ്കിലും അച്ചനെന്നു വിളിക്കുന്നതു അവളെ പരിഗ്രഹി

ച്ചവനെയാകുന്നു. പരിഗ്രഹിച്ചവനും പരിഗ്രഹവും ത മ്മിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും മനസ്സുപോലെ സംബന്ധം പി രിയുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ആകയാൽ ശൂദ്രസ്ത്രീക ളെ പരസ്ത്രീകൾ എന്നല്ലാതെ കലസ്ത്രീകൾ എന്നു വി ചാരിക്കുന്നില്ല. ഇതുമഹാപാപവും അപമാനവുമല്ലയോ? വിവാഹത്തെ മനുഷ്യരുടെ സൌഭാഗ്യത്തിന്നായിട്ടു ഈ ശ്വരൻ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതാകയാൽ അതിനു വിരോ ധമായി നടക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ദൈവഹിതത്തിനു വിരോധം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

൧൦. ഈ ചട്ടം വേദവിരോധമായിരിക്കുന്നു എന്നു ത ന്നെയല്ല ലോകമുറയിലും അതു ദോഷകരമായിരിക്കു ന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ സാങ്കര്യ നിരോധം കൂടാതെ സം പക്കം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവരിൽപ്പലരും രോഗികളും അല്പായുസ്സുകാരുമായിത്തീരുന്നു കൂടാതെ പ്രത്യേകം സ്ത്രീക്കു അലങ്കാരം പാതിവ്രത്യമാകയാൽ ശൂദ്രപ്പെണ്ണു ങ്ങളെ ഒക്കയും വേശ്യകൾ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇതി നാൽ സംഗതിയാകുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല സ്ത്രീകൾ ക്കു യൌവനത്തിങ്കൽ തങ്ങളെ പരിഗ്രഹിപ്പാൻ മനു ഷ്യർ വളരെക്കാണുമെങ്കിലും അവരുടെ യൌവനവു സൌന്ദര്യവും ക്ഷയിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവരുമായ ട്ടുള്ള സഹവാസത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർ നന്നാച്ചുരുക മായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ പുരുഷന്മാരുടെ സഹായം അ ധികം വേണ്ടിയതായി വരുന്ന സമയത്തു പല സ്ത്രീക ളും നിരാധാരക്കാരായിത്തീരുന്നു. പിന്നെയും ദ്രവ്യപ്ര പ്തിയും ദേഹഭംഗിയുമുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കൂട്ടിരിപ്പാ വളരെയാളുകൾ മനസ്സുവെക്കും എങ്കിലും അഴകും വ യുമില്ലാത്തവരെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോരുന്നതിനു മ ഷ്യർ ഇല്ലാത വന്നേക്കാം. പുരുഷന്മാക്കും ആകപ്പാ ഈ നിബന്ധനം, എന്നല്ല ഈ അഴിച്ചാട്ടം അത്രഗുണ മല്ല. ഒരു പുരുഷൻ ഒരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു അവളുടെ ഗുണവും ശീലവിശേഷവും നിമിത്തം അവളുമാ ബാന്ധവം കൂടിയതിന്റെ ശേഷം അവനെക്കാൾ പ്ര പ്തിയും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയുമുള്ളതിൽ ഒരുത്തൻ അവളെയും വളുടെ ഉടയക്കാരെയും സ്വാധീനമാക്കി അവളെ അ നിൽനിന്നു പിരിച്ചു തനതുകളത്രമാക്കിക്കൊണ്ടു പൊ ളെയുന്നു എങ്കിൽ അതു അവനു എത്ര വ്യസനമായി ക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ സംഭവ്യങ്ങൾ എ

മാത്രമല്ല നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ട നടക്കുന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ പകരം മക്കത്തായം നടപ്പായി വന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അഴിമതികൾക്കു നന്നാക്കുറവുണ്ടാകും. ഇപ്പോഴത്തെ മുറെക്കു മക്കളുടെ അധികാരികളും രക്ഷകന്മാരും മാതുലന്മാരാകയാൽ പിതാക്കന്മാൎക്കു അവരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ താല്പൎയ്യവും ഏല്പാടും ഇല്ലാതെ തീൎന്നിരിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു മക്കത്തായം നടപ്പായിരുന്നു എന്നുവരികിൽ മക്കളുടെ ഗുണത്തെയും പരിപാലനത്തെയും കരുതിപ്പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ തള്ളമാരെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. ഠരം ആന്തരത്തിൽനിന്നു തന്നെ തള്ളമാരും തങ്ങളുടെ ബാല്യത്തിലെ ഭൎത്താക്കന്മാരെ വെടിഞ്ഞു അന്യപുരുഷന്മാരുടെ പിന്നാലെ പോകാതിരിക്കും.

൧൧. മരുമക്കത്തായം സന്തതിയെ സംബന്ധിച്ചും ഉപദ്രവമായിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ വിശ്വാസമായിപ്പാൎത്തുണ്ടാകുന്ന മക്കൾ സാധാരണമായിട്ട ബലവും സുഖവുമുള്ളവരായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അഴിമതിയായി നടക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന സന്തതികൾ മിക്കവാറും ദുൎബ്ബലന്മാരും രോഗികളുമായിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, മക്കളെ പെറ്റു വളൎത്തുന്നതിനുള്ള പാത്രത പതിവ്രതയെപ്പോലെ പരസ്ത്രീക്കു ഇല്ലെന്നു വേശ്യകളുടെ അവസ്ഥകൊണ്ടു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാകുന്നതാകയാൽ ജനവൎദ്ധനത്തിന്നു ഇതു ഒരു തടങ്ങലാകുന്നു. മക്കൾ ഉണ്ടായാൽ അവരെ ചെറുപ്പത്തിൽ വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു മാതാവിന്റെ എന്നപോലെ പിതാവിന്റെയും സൂക്ഷം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ ബലഹീനയാകകൊണ്ടു അവൾക്കു പുരുഷൻ കൊണ്ടുചെന്നുകൊടുക്കുന്നതു ആക്കിയഴിപ്പാൻ അല്ലാതെ ദേഹണ്ഡിച്ചു മുതലുണ്ടാക്കുവാൻ ശേഷിയില്ല. ജീവജന്തുക്കളിൽ കുട്ടികൾ പാൽ കുടിച്ചും പുല്ലുതിന്നും വളരുന്നവകയിൽ ആണും പെണ്ണുമായിട്ട വിശേഷാൽ ബന്ധമില്ലെങ്കിലും ധാന്യങ്ങൾ തിന്നുവളരുന്ന പറവജാതികളിൽ ആണും പെണ്ണുമായിട്ടുള്ള ചേൎച്ച നിലനില്ക്കുന്നതായും കുട്ടികളുടെ പരിപാലനത്തിന്നു രണ്ടും കൂടെ പ്രയാസപ്പെടുന്നതായും നാം കാണുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യക്കുട്ടികൾ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കാൾ അധിക പരാശ്രയക്കാരാകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സഹായം അവൎക്കു അധികം വേ

ച്ചവനെയാകുന്നു. പരിഗ്രഹിച്ചവനും പരിഗ്രഹവും ത
മ്മിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും മനസ്സുപോലെ സംബന്ധം പി
രിയുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ആകയാൽ ശൂദ്രസ്ത്രീക
ളെ പരസ്ത്രീകൾ എന്നല്ലാതെ കുലസ്ത്രീകൾ എന്നു വി
ചാരിക്കുന്നില്ല. ഇതു മഹാപാപവും അപമാനവുമല്ലയോ?
വിവാഹത്തെ മനുഷ്യരുടെ സൌഭാഗ്യത്തിന്നായിട്ടു ഈ
ശ്വരൻ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതാകയാൽ അതിനു വിരോ
ധമായി നടക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ദൈവഹിതത്തിനു
വിരോധം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

൧൦. ഈ ചട്ടം വേദവിരോധമായിരിക്കുന്നു എന്നു ത
ന്നെയല്ല ലോകമുറയിലും അതു ദോഷകരമായിരിക്കു
ന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ സാങ്കൎയ്യ നിരോധം കൂടാതെ സം
പൎക്കം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവരിൽപ്പലരും രോഗികളും
അല്പായുസ്സുകാരുമായിത്തീരുന്നു. കൂടാതെ പ്രത്യേകം
സ്ത്രീക്കു അലങ്കാരം പാതിവ്രത്യമാകയാൽ ശൂദ്രപ്പെണ്ണു
ങ്ങളെ ഒക്കയും വേശ്യകൾ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇത്
നാൽ സംഗതിയാകുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല സ്ത്രീകൾ
ക്കു യൌവനത്തിങ്കൽ തങ്ങളെ പരിഗ്രഹിപ്പാൻ മനു
ഷ്യർ പലരുമുണ്ടാകുമെങ്കിലും അവരുടെ യൌവനവു
സൌന്ദൎയ്യവും ക്ഷയിച്ചതിൻെറ ശേഷം അവരുമായ
ട്ടുള്ള സഹവാസത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർ നന്നാ ചുരുക
മായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ പുരുഷന്മാരുടെ സഹായം അ
ധികം വേണ്ടിയതായി വരുന്ന സമയത്തു പല സ്ത്രീ
ളും നിരാധാരക്കാരായിത്തീരുന്നു. പിന്നെയും ദ്രവ്യപ്രാ
പ്തിയും ദേഹഭംഗിയുമുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കൂട്ടിരിപ്പാ
വരുരെയാളുകൾ മനസ്സുവെക്കും. എങ്കിലും അഴകും വ
യുമില്ലാത്തവരെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോരുന്നതിനു മ
ഷ്യർ ഇല്ലാത വന്നേക്കാം. പുരുഷന്മാൎക്കും ആകപ്പാ
ഈ നിബന്ധനം, എന്നല്ല ഈ അഴിച്ചാട്ടം അത്രഗു
മല്ല. ഒരു പുരുഷൻ ഒരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു അവളുടെ
പഗുണവും ശീലവിശേഷവും നിമിത്തം അവളുമാ
ബാന്ധവം കൂടിയതിൻെറ ശേഷം അവനെക്കാൾ പ്ര
പ്തിയും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയുമുള്ളതിൽ ഒരുത്തൻ അവളെയും
വളുടെ ഉടയക്കാരെയും സ്വാധീനമാക്കി അവളെ അ
നിൽനിന്നു പിരിച്ചു തനതുകളത്രമാക്കിക്കൊണ്ടു പൊ
ളെയുന്നു എങ്കിൽ അതു അവനു എത്ര വ്യസനമായ
ക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ സംഭവ്യങ്ങൾ എ

മാത്രമല്ല നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ടു നടക്കുന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ മരുമക്കത്തായത്തിനു പകരം മക്കത്തായം നടപ്പായി വന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അഴിമതികൾക്കു നന്നാക്കുറവുണ്ടാകും. ഇപ്പോഴത്തെ മുറെക്കു മക്കളുടെ അധികാരികളും രക്ഷകന്മാരും മാതുലന്മാരാകയാൽ പിതാക്കന്മാൎക്കു അവരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ താല്പൎയ്യവും ഏല്പാടും ഇല്ലാതെ തീൎന്നിരിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു മക്കത്തായം നടപ്പായിരുന്നു എന്നുവരികിൽ മക്കളുടെ ഗുണത്തെയും പരിപാലനത്തെയും കരുതി പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ തള്ളമാരെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. ഠരം ആന്തരത്തിൽനിന്നു തന്നെ തള്ളമാരും തങ്ങളുടെ ബാല്യത്തിലെ ഭൎത്താക്കന്മാരെ വെടിഞ്ഞു അന്യപുരുഷന്മാരുടെ പിന്നാലെ പോകാതിരിക്കും..

൧൧. മരുമക്കത്തായം സന്തതിയെ സംബന്ധിച്ചും ഉപദ്രവമായിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ വിശ്വാസമായിപ്പാൎത്തുണ്ടാകുന്ന മക്കൾ സാധാരണമായിട്ടു ബലവും സുഖവുമുള്ളവരായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അഴിമതിയായി നടക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന സന്തതികൾ മിക്കവാറും ദുൎബ്ബലന്മാരും രോഗികളുമായിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, മക്കളെ പെററു വളൎത്തുന്നതിനുള്ള പാത്രത പതിവ്രതയെപ്പോലെ പരസ്ത്രീക്കു ഇല്ലെന്നു വേശ്യകളുടെ അവസ്ഥകൊണ്ടു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാകുന്നതാകയാൽ ജനവൎദ്ധനത്തിനു ഇതു ഒരു തടങ്ങലാകുന്നു. മക്കൾ ഉണ്ടായാൽ അവരെ ചെറുപ്പത്തിൽ വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനു മാതാവിന്റെ എന്നപോലെ പിതാവിന്റെയും സൂക്ഷം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ ബലഹീനയാകകൊണ്ടു അവൾക്കു പുരുഷൻ കൊണ്ടുചെന്നുകൊടുക്കുന്നതു ആക്കിയഴിപ്പാൻ അല്ലാതെ ദേഹണ്ഡിച്ചു മുതലുണ്ടാക്കുവാൻ ശേഷിയില്ല. ജീവജന്തുക്കളിൽ കുട്ടികൾ പാൽ കുടിച്ചും പുല്ലുതിന്നും വളരുന്നവകയിൽ ആണും പെണ്ണുമായിട്ടു വിശേഷാൽ ബന്ധമില്ലെങ്കിലും ധാന്യങ്ങൾ തിന്നുവളരുന്ന പറവജാതികളിൽ ആണും പെണ്ണുമായിട്ടുള്ള ചേൎച്ച നിലനില്ക്കുന്നതായും കുട്ടികളുടെ പരിപാലനത്തിന്നു രണ്ടും കൂടെ പ്രയാസപ്പെടുന്നതായും നാം കാണുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യക്കുട്ടികൾ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കാൾ അധിക പരാശ്രയക്കാരാകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സഹായം അവൎക്കു അധികം വേ

ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവക്കു പക്ഷികൂട്ടേതിനെപ്പോലെ ഭക്ഷണം കിട്ടിയാൽത്തന്നേ പോരാ, ഉടപ്പാൻ വസ്ത്രവും ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ അഭ്യാസവും ആവശ്യമാകുന്നു. അഭ്യസനാവസ്ഥയിൽ അവക്കു വേല ചെയ്വാൻ പ്രാപ്തിയും സമയവുമില്ലായ്കയാൽ ആ പ്രായത്തിൽ ഒക്കയും അവക്കു ഉണ്മാനും ഉടപ്പാനും മാത്രമല്ല വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടുന്ന സകലമാന ചിലവും വേറിട്ടു കൈവഴിയിൽ ഉണ്ടാകെണം. ഒരു മുതലുണ്ടാക്കുന്നതിനു മാതാവിനു ശേഷിയില്ലായ്കയാൽ പിതാവിൻെറ സഹായം എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പിതാക്കന്മാക്കു മക്കളുടെ മേൽ അധികാരവും അവരെക്കൊണ്ടു പിന്നീടു പ്രത്യുപകാരവും ഇല്ലെന്നിരുന്നാൽ ഇതിനു അവക്കു താല്പൎയ്യം കാണുന്നില്ല. പക്ഷികളെ സന്തതിപാലനത്തിനു ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന സഹജവാസന മനുഷ്യരിലും ഉള്ളതാകയാൽ അതു കാൎയ്യത്തിനു വേണ്ടുവോളം മതിയാകും എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കും. എന്നാൽ സഹജവാസന മൃഗാദികളിൽ എന്നപോലെ മനുഷ്യരിൽ അത്ര ശക്തമായിരിക്കുന്നില്ല. മൃഗാദികൾക്കു തിരിച്ചറിവില്ലായ്കയാൽ അതു അവയിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നിടത്തോളം ബോധമുള്ള മനുഷ്യരിൽ വേണ്ടാ. അവരെ പ്രവൃത്തിക്കു ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു പ്രയോജനത്തിന്മേലുള്ള നോട്ടമാകുന്നു. മാടപ്രാവു മുതലായ പക്ഷികൾക്കു ധൎമ്മികബോധമില്ലെങ്കിലും അവ നല്ലപതിവ്രതമായിരിക്കുന്നു. സാത്വികവാസനയുള്ള മനുഷ്യനോ അവനു പാതിവ്രത്യത്തിന്നു വളരയാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും അവൻ പലപ്പോഴും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പിഴെച്ചുപോകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ തങ്ങളുടെ ജഡവും രക്തവുമാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹം മനുഷ്യക്കു ജാത്യമാകുന്നു എന്നുവരികിലും അതിനെ ജയിച്ചു അതിനു വിരോധമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ഉണ്ടു. മക്കളിൽനിന്നു പിന്നീടു ഉപകാരം ഇല്ലെന്നിരുന്നാൽ മക്കളെക്കുറിച്ചു താല്പൎയ്യമില്ലാത്തവർ നായന്മാരെപ്പോലെ മറ്റും വളരപ്പേർ കാണും.

വേദകാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു

ഒരു സംവാദം.

രണ്ടാം പുറത്തു നിറുത്തിയ ശേഷം.

സമീക്ഷയുടെ നിത്യരൂപം.

അഖിലാണ്ഡവും പരാപരപ്പൊരുളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാൎക്കു ഒരു തരത്തിലും വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നു തെളിവാക്കിയതിന്റെ ശേഷം പിന്നീടു പണ്ഡിതന്മാരുമായിട്ടു തമ്മിൽ കണ്ടപ്പോൾ ജഡ്ജിസായ്പു സമീക്ഷയുടെ ഉത്ഭവത്തെ കുറിച്ചു അവർ വാദിക്കുന്ന മറ്റൊരു മതത്തെപ്പറ്റി വ്യവഹാരം എടുത്തിട്ടു. സമീക്ഷ നിത്യമാകുന്നു എന്നു സാംഖ്യത്തിലും ന്യായത്തിലും വാദിക്കുന്ന മതം ഇതാകുന്നു. ഈ സംഗതിയെ കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരത്തിൽ സായ്പു തൎക്കിച്ചതു തന്റെ സ്നേഹിതനായ ഗുരുദാസനോടും അവിടെ വന്നുകൂടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചില വൈശേഷികപണ്ഡിതന്മാരോടും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറവാൻ തുടങ്ങിയതാവിതു,

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതികളിൽ മുഖ്യമായ ഏല്പാടുള്ളവനായി അനാദ്യനും സൎവ്വജ്ഞനും സൎവ്വശക്തനും പൂൎണ്ണദയാലുവുമായ ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാരൊക്കെയും സമ്മതിക്കേയുള്ളൂ എന്നു അനേകം ഉപപത്തികളാൽ നാം കണ്ടുവല്ലൊ. ഇനിയും അഖിലാണ്ഡത്തിലേക്കു തന്നേ നമുക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കാം. അതിന്റെ ഉത്ഭവം എന്തു? അതു എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നു നാം ചോദിക്ക തന്നെ. ബ്രഹ്മം ആത്മീകമായിരിക്കെ ലോകം സമീക്ഷകമാകയാൽ അതിനെ അവന്റെ വികാശനമായിട്ടു വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നു നാം കണ്ടുവല്ലൊ. യൂരോപ്പിലെ പൂൎവ്വീകവിജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ ഇക്കാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു പല മതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ ലോകം തന്നേ അനാദ്യം എന്നും ചിലർ അതിന്റെ സാധനം മാത്രം അനാദ്യം ആയിരുന്നു എന്നും വിചാരിച്ചു.

ഗുരുദാസൻ. ലോകം അനാദ്യമായിരുന്നു എന്നു ഹിന്തുശാസ്ത്രികളിൽ ആരും പറയുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു വേദാന്തം ഉൾപ്പടെ ഞങ്ങളുടെ ഇടയിലെ എല്ലാ ദൎശന

ത്തിലും ത്രിലോകങ്ങൾ മൂലഭൂതങ്ങളിൽനിന്നു ഉളവായി എന്നു കാണുന്നു. ൟ ഭൂതങ്ങളെയാകുന്നു അനാദ്യം എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. സ്നേഹിതാ സത്യം തന്നെ. ൟ അഭിപ്രായം ഹിന്ദുക്കളുടേതു അല്ലെന്നു ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനിലേ വിജ്ഞാനികൾ മാത്രമല്ല ൟകാൎയ്യത്തെപ്പററി വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണിപ്പാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞതേയുള്ളു: എന്നാൽ ൟ അഭിപ്രായം തെററന്നു എളുപ്പത്തിൽ ബോധപ്പെടുത്താവുന്നതാകുന്നു. ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ വ്യാപരിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ ഒക്കെയും മുൻകാരണങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു. ആ കാരണങ്ങളും അവെക്കു മുൻപിൽ നടന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നു ഉളവായവയാകുന്നു. കാരണകാൎയ്യങ്ങളിൽനിന്നു മാററങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നെ ൟ കാരണങ്ങൾ യുഗായുഗമായി വ്യാപരിക്കെ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ലോകം ആദ്യമേ തുടങ്ങി മാററപ്പെടാതെ യഥാപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നതു എങ്ങനെ. അങ്ങനെ പറയുന്നതു അന്യോന്യവിരോധമാകുന്നു. പിന്നെയും ഭൂമിമേൽ സാരമായ അനേകമാററങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു രസായനശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും പൃഥിവീസംസ്ഥാനവിദ്യയിൽനിന്നും തക്കമററ തെളിവുണ്ടാകുന്നു. ഇപ്പോൾ കരയായിരിക്കുന്നിടത്തു മുൻപൊരിക്കൽ കടലായിരുന്നു. മലകൾ താഴ്വരകളായിട്ടും താഴ്വരകൾ മലകളായിട്ടും തീൎന്നിട്ടുണ്ടു. ഹിമാലയത്തിന്നു ഇപ്പോൾ ഭവിക്കുന്നതു പോലെ പൎവ്വതങ്ങൾ വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കുകൊണ്ടു കുറേശ്ശേ എടുത്തുപോകുന്നുണ്ടു. ആ മണ്ണോടികൾ ഗംഗാതീരത്തെ ഫലവത്തായ നിലങ്ങളെപ്പോലെ അവയിൽനിന്നു എത്രയും ദൂരെ വിളഭൂമികളായിതീരുന്നു. ഇങ്ങനെ കാലക്രമത്തിന്നു ഭൂമിക്കു ഒരിക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലയിൽനിന്നു ഭേദം വന്നുപോകുന്നു. ഭൂമിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥെക്കു ഒരു ആരംഭം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേൽപറഞ്ഞ വിദ്യകൾ തെളിവാക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ കുറിച്ചു നാം ഇപ്പോൾ വ്യവഹരിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. ൟ സംഗതിയെപ്പററി സാംഖ്യവും ന്യായവും എന്തു ഉപദേശിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു കാണാം. എല്ലാവസ്തുക്കളും അണുക്കളിൽ നിന്നു ഉളവായി എന്നും ൟ അണുക്കൾ അനാദ്യം എന്നും വൈശേഷികത്തിൽ കാണുന്നു. സൎവ്വത്തിന്റെയും മൂലം പ്രകൃ

തിയാകുന്നു എന്നും അതു അനാദ്യം എന്നും സാംഖ്യത്തിലും കാണുന്നു. സ്നേഹിതാ ൩ം സംഗതിയെപ്പററി സാംഖ്യം ഉപദേശിക്കുന്നതു എന്തെന്നു ദയയോടു പറെഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുമോ?

ഗുരുദാസൻ. സാംഖ്യം ഇപ്പോഴുള്ള സവ്വത്തെയും ഇരുപത്തഞ്ചു തത്വങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. അവയിൽ പതിനാറു പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവെക്കു മൂലം അഞ്ചു തന്മാത്രങ്ങളാകുന്നു. തന്മാത്രങ്ങൾ അഹംകാരത്തിൽനിന്നു ഉളവാകുന്നു. അതിനു കാരണം ബുദ്ധി. ബുദ്ധിക്കു മൂലം പ്രകൃതി. എന്നാൽ ആത്മാവു ഒരിക്കലും മാററപ്പെടാത്ത വേറൊരു വസ്തുവായിരിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അപ്പോൾ പ്രകൃതിയെ ആകുന്നു എല്ലാത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായിട്ടും ആദികാരണമായിട്ടും നിങ്ങൾ എണ്ണുന്നതു. എന്നാൽ ഉല്പാദനത്തിന്നു ആത്മാവിനെ അല്ലാതെ പ്രകൃതിയെ ഹേതുവാക്കി പറെയുന്നതു എന്തു?

ഗുരുദാസൻ. സ്നേഹിതാ ഇതിനുള്ള ന്യായം കപിലൻ പറെയുന്നുണ്ടു. അഖിലാണ്ഡത്തിലേ ഉല്പന്നങ്ങൾ ഒക്കെയും ത്രിഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ വിചാരങ്ങളിൽ എന്നപോലെ നമുക്കു ചുററുമുള്ള വസ്തുക്കളിലും ൩ം ഗുണങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ സചേതനങ്ങൾ എന്നു പേർപെടുകയും ആത്മീകമായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവയിൽപ്പലതും പ്രകൃതിയിൽനിന്നു സാക്ഷാൽ മുളെച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ അല്ലാതെ മററ വല്ലതിനെയും ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു കാരണമാക്കിപ്പറെയുന്നതു അവയുടെ ത്രിഗുണഭാവത്തിന്നു വിരോധമാകുന്നു എന്നു അവൻ പറെയുന്നു. (സൂത്ര) ൧൧൯.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു ആ പ്രയാസം നീങ്ങുന്നില്ല. പുറകിൽ കിടക്കുന്ന മുതലയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാനായിട്ടു മുൻപിലിരിക്കുന്ന കടുവായുടെ വായിലേക്കു ചാടുകയത്രേ കപിലൻ ചെയ്യുന്നതു. ഗുണങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പ്രയാസത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാനായിട്ടു സമീക്ഷകങ്ങളും ആത്മീകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഭേദത്തെ അവൻ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു പ്രകൃതി അനാദ്യം എന്നു അവൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ എന്തു.

മുൻപെ തന്നെ ദിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ദിക്ക അനാദ്യന്തമായിരിക്കെണം. അതിൽ വല്ലതും ഉണ്ടെപോലും ഇല്ലപോലും അതു ഒരിക്കലും ഇല്ലാതവന്നകൂടാ. എന്നാൽ ൟ കാൎയ്യങ്ങൾ വസ്തുക്കൾ അല്ലെന്നു നാം കാണുന്നു. ആദികാരനെനായ സ്രഷ്ടാവു എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു. അവന്റെ ഇരിപ്പിന്നു സ്ഥലവും കാലവും വേണം. ഇന്നിടത്തു എന്നും ഇന്നപ്പോൾ എന്നും ഇല്ലാതുള്ള ഇരിപ്പു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. ഇന്നിടം എന്നു പറയുന്നതു ദിക്കും ഇന്നപ്പോൾ എന്നു പറയുന്നതു കാലവുമാകുന്നു. ദിക്കും കാലവും അനാദ്യന്തരായിരിക്കെണം. അഖിലാണ്ഡത്തെ അവലംബിക്കുന്നുമില്ല. ഇരിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളുടെ ഒക്കയും ആവശ്യമായ പട്ടതികൾ മാത്രമാകുന്നു. ആകയാൽ അവയെ വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണുന്നതു അബദ്ധം ആകുന്നു. നൈയായികന്മാരും മററും ആകാശത്തെ വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണുന്നതും തെററു തന്നെ. അതിന്നു അവർ പറയുന്ന ഗുണങ്ങളിൽനിന്നു അതു ദിക്കിനോടു ഒക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നു. സാന്ദ്രത എന്നു ഒരു ഗുണം അതിന്നു അധികമായിട്ടു ഉണ്ടെന്നുള്ളതിലേ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇതിൻവണ്ണം ഒരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു ഉപപത്തിയില്ലായ്കയാൽ അതുണ്ടെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ ആവശ്യമില്ല.

പൃഥിഅപ്പുതെയു വായു എന്ന നാലു ദ്രവ്യങ്ങളുടെ അണുക്കളെ സംബന്ധിച്ചോ ൟ ദ്രവ്യങ്ങളോടു ഗുണങ്ങളിൽ ഒക്കുന്ന അണുക്കളായിട്ടു അവയെ തിരിച്ചു എടുപ്പാൻ വഹിയാ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവ തന്നെ സമാസങ്ങളാകുന്നു. അവയുടെ മൂലഭൂതങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നു നല്ലവണ്ണം അറിയപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ൟയുപദേശം തെററന്നു തന്നെ വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അണുക്കൾ ഇല്ല. എന്നാൽ കനാദൻ ഇപ്രകാരം ഉപദേശിച്ചതു ൟ വസ്തുക്കളെ നേരെ ശോധന ചെയ്തു അവയുടെ അണുക്കളെ ദൃഷ്ടാന്തമായി കണ്ടുകൊണ്ടല്ല എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. കാൎയ്യം അങ്ങനെ ആയിരിക്കെണം എന്നു ന്യായം കൊണ്ടും വേദത്തിൽഅങ്ങനെ പറയുന്നതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിച്ചതെയുള്ളു. അണുക്കൾ കൂടി സംയോജിക്കുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു അവൻ കണ്ടതുമല്ല. എന്തെന്നാൽ അവ അദൃശ്യമാകുന്നു എന്നും സമാസങ്ങളിൽ കൂട്ടമായിരിക്കുമ്പോ

ഴെ അവയെ കാണാറാകു എന്നും അവൻ തന്നേ ഉപദേശിക്കുന്നു. അവയുടെ ദൃഢതയെയും സംയോഗത്തെയും കുറിച്ചു അവൻ പറയുന്നതൊക്കെയും ഉപപത്തി കൂടാതുള്ള വെറുവാദങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള ഉക്തികൾ ഒക്കെയും നേരേ ശോധന കഴിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തിയ അനുഭവവിഷയങ്ങളായിരിക്കേണം. നവീനരസായനന്മാർ ഇത്തരത്തിൽ പല ശോധനകളെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു. ചതുൎഭൂതങ്ങളെ തള്ളുവാനിടവന്നതു അവരുടെ പരിശോധനയുടെ ഫലസിദ്ധിയാകുന്നു. പൊതുവിൽ അണുക്കളെ കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തെ അവർ തള്ളുന്നില്ല. അതു ഒന്നുകിൽ ശരി അല്ലെങ്കിൽ ശരികേടു. അതിനെക്കുറിച്ചു ഒന്നും നിശ്ചയപ്പെടുത്തി അവർ പറയുന്നില്ല. സമീക്ഷകമായ വസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും അൻപത്തൊൻപതു മൂലങ്ങളായിട്ടു തിരിച്ചെടുക്കാം എന്നു മാത്രം അവർ തെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലും കുറെച്ചു വരുത്താം എന്നു അവൎക്കു വിചാരമുണ്ടു. എന്നാൽ അതു വല്ലതുമാകട്ടെ. പണ്ഡിതരേ അണുക്കൾ അനാദ്യം എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ന്യായം എന്തു?

വൈശേഷികൻ. അണുക്കൾ ആദ്യന്തമില്ലാതെ നിത്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു കനാദൻ പറയുന്നു. അവൻ വ്യവഹരിക്കുന്നതാവിതു, സമാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ മൂലങ്ങൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ആ മൂലങ്ങൾക്കു വേറേ മൂലങ്ങൾ വേണം. ഇങ്ങനെ ആരാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതിൽ എവിടെ എങ്കിലും ഒരു അതിൎത്തിയിങ്കൽ നാം ചെന്നെത്തും. ആ അതിൎത്തി അനാദ്യമായിരിക്കേണം. അല്ലെങ്കിൽ ഉപാദാനകാരണം കൂടാതെ ചിലകാൎയ്യം ഉളവാകും എന്നു നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഈ വ്യവഹാരം കൊണ്ടു അണുക്കൾ ഉണ്ടെന്നും അവ നിത്യമാകുന്നു എന്നും തെളിവാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തേണമെങ്കിൽ കുടം മനയുന്നതിന്നു കുശവന്നു മണ്ണുവേണം. അപ്രകാരം തന്നേ ചക്രവും വേണം. മണ്ണില്ലെങ്കിൽ കുടം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെ തന്നെ പരമാത്മാവിന്നു അഖിലാണ്ഡത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധനങ്ങൾ കൂടാതെ എങ്ങിനെ കഴിയും?

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ പണ്ഡിതരേ അണുക്കൾ നിത്യം എന്നുള്ളതിന്നു ഇപ്പറയുന്ന യുക്തി സാംഖ്യന്മാർ പ്രകൃതിയുടെ നിത്യതത്തിന്നു പറയുന്നതിനോടു ന

ന്നാ ഒക്കുന്നു എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ ഉത്ഭവത്തിനു കീഴോട്ടു കീഴോട്ടു പോകാം എന്നും ഒടുക്കം നിത്യത്വത്തിങ്കൽ ചെന്നു നില്ക്കും എന്നും രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും പറയുന്നു. രണ്ടു ദൎശനത്തിലെയും യുക്തി ഒന്നു. സാദ്ധ്യം രണ്ടു. ആദികാരണം നിശ്ചേതന പ്രകൃതിയെന്നു വരുത്തുവാനായിട്ടു സാംഖ്യവും മൂലാണുക്കൾ എന്നു വരുത്തുവാനായിട്ടു വൈശേഷികവും ഭാവിക്കുന്നു. കാരണകാൎയ്യങ്ങളെ ആരാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതിൽ ഒരു അതിൎത്തിയിങ്കൽ എത്തേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു സമീക്ഷയെ നിത്യം എന്നു നിങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആത്രകൊണ്ടു അതിൎത്തി കാണുകയില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കൾ ഒക്കയും കാരണങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായ കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു. അക്കാരണങ്ങൾ മററ കാരണങ്ങളുടെ കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങളെ കൊണ്ടു മാത്രം നാം വ്യവഹരിക്കുന്നു എങ്കിൽ കാൎയ്യത്തിന്നു അവസാനം കാണുകയില്ല. വ്യവഹാരം നീണ്ടുനീണ്ടു പോകയുള്ളു. ആകയാൽ പ്രകൃതി എപ്പോൾ വ്യാപരിപ്പാൻ തുടങ്ങി എന്നുള്ളതിനു സാംഖ്യദൎശനക്കാൎക്കു ഉത്തരം പറവാൻ പാങ്ങില്ല. സമീക്ഷയോ അണുക്കളോ ഉണ്ടാകുന്നതിനു തക്കതിൽ ഒരു കാരണത്തിങ്കൽ വരുമ്പോളും അവസാനം കൂടാതെ നാം കാരണം പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു പോകയുള്ളു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ഇരിപ്പാൻ നമുക്കു പാങ്ങില്ല. കാൎയ്യംസാക്ഷാൽ അങ്ങിനെയാകുന്നതു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു താനും. ആകയാൽ പ്രകൃതിഭാവത്തിൽ ആകട്ടെ അണുസ്വരൂപത്തിൽ ആകട്ടെ സമീക്ഷ നിത്യമാകുന്നു എന്നു ഇങ്ങിനത്ത വ്യവഹാരംകൊണ്ടു സാംഖ്യന്മാൎക്കും നൈയായികന്മാൎക്കും എങ്ങിനെ സാധിക്കാം. ഉറെച്ചുനില്പാൻ ഈ വ്യവഹാരത്തിനു അടിസ്ഥാനമില്ല. പിന്നെ സമീക്ഷയുടെ ഉത്ഭവത്തിന്നു കാരണം പറവാൻ പ്രയാസമാകയാൽ അവസാനംകൂടാതെ കാരണം പറഞ്ഞു പോകേണ്ടി വരുന്നതാകകൊണ്ടു അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനു ഒരു മതിയായ കാരണത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാം എങ്കിൽ ഈ പ്രയാസം നീങ്ങിപ്പോകയില്ലയോ.

രസവാദശാസ്ത്രം.

അന്തരീക്ഷം എന്ന പറയപ്പെടുന്ന വായു

മണ്ഡലം.

ഫ്വ. ലോകത്തിലുള്ളതിലെക്കും പൊക്കമുള്ള പൎവ്വതങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങളിൽനിന്ന ഏകദേശം അൻപതനാഴികയോളം മുകളിലോട്ടുള്ളതായി നമ്മുടെ ഈ ഭൂഗോളത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും ചുറ്റികിടക്കുന്ന വിസ്തീൎണ്ണമായ ആകാശ സമുദ്രത്തിന്ന അന്തരീക്ഷം എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ നേൎമ്മയായ വസ്തുവിൽ കൂടെ ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ ആവിയും എല്ലാ ദേശങ്ങളിൽ കൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതുകൂടാതെ അത ലോഹ തുരങ്കങ്ങളുടെ അടിവരെയും ഇറങ്ങുകയും തീരെ വെട്ടമില്ലാത്ത ഗുഹകളിൽ ഒക്കെയും ഉൾപ്രവേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കണ്ണുകൊണ്ട നമുക്ക അതിനെ കാണ്മാൻ വഹിയാ എങ്കിലും എല്ലാവസ്തുക്കളും ഒരു തടവും കൂടാതെ അതിൽ കൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന എങ്കിലും രസവാദി അതിനെ തന്റെ ഉലാസിൽ തൂക്കി അതിന്റെ ഭാരം അറിയുന്നതു കൂടാതെ അതിന്റെ നിൎമ്മാണ ഭൂതങ്ങൾ ഇന്നവയെന്ന എല്ലാതൎക്കക്കാരനെയും മൌനമാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ബഹു സൂക്ഷ്മമായിട്ട അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാദേശങ്ങളിലും വായുവിന്റെ നിൎമ്മാണ ഭൂതങ്ങൾ ഒരുപ്രകാരമുള്ളവ തന്നെ. ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള പട്ടണങ്ങളുടെ ഇടവഴികളിൽനിന്ന വായുവിനെ എടുത്താലും സുഖകരമുള്ള കാറ്റ ഒരു തടവും കൂടാതെ എപ്പോഴും ഊതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൎവ്വതങ്ങളുടെ മുകളിൽനിന്ന എടുത്താലും എല്ലാത്തരം വായുവിന്റെയും നിൎമ്മാണഭൂതങ്ങൾ ഒരു മാതിരി തന്നെ. വായുവിന്റെ ഇളക്കത്തിന്ന കാറ്റ എന്ന പേർ പറയുന്നു. ആ കാറ്റിന്റെ സഹായംകൊണ്ട കപ്പലുകൾ കടലിൽ കൂടെ ഓടുകയും വള്ളങ്ങൾ കായലുകളിൽ കൂടെ സഞ്ചരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മിക്കവാറും ഒരുപോലെ ചൂട ഭൂമിയിൽ എല്ലാടത്തും വരുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണഭൂതൻ ഈ അന്തരീക്ഷം തന്നെ. അതു തന്നെയുമല്ല ഈ അന്തരീക്ഷം ഇല്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ വെളിച്ചത്തെകൊണ്ടു സാധിപ്പാനുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ ഒന്നും വെളിച്ചത്തെകൊണ്ട നിൎവ്വഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതിരുന്നേനെ. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ സഹായത്താൽ തന്നെ മഴകൊണ്ടും മഞ്ഞുകൊണ്ടും ഭൂമിയിലുള്ള സസ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും നനെക്കപ്പെടുന്നു. ഈ മഴകൾ അമ്മോനിയായെയും യവക്ഷാരമ്ലത്തെയും പിന്നെ സസ്യങ്ങൾക്കുടെ വളൎച്ചക്ക കൊള്ളാകുന്നവയായ മറ്റ എല്ലാത്തരം ആവികളെയും അലിച്ച ഭൂമിയിലേക്ക ഇറക്കുന്നു.

അന്തരീക്ഷം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത പ്രത്യേകമായിട്ട അമ്ലകരവായുവും യവക്ഷാരവായുവും അംഗാരാമ്ലവായുവും ജലമയമായ ആവികൾ മുതലായ ഭൂതങ്ങളെകൊണ്ടാകുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങളെക്കുറിച്ച മുൻലക്കങ്ങളിൽ വേണ്ടുവണ്ണം വിസ്തരിച്ച പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട അവയെ ഇവിടെ ആവൎത്തിക്കുന്നില്ല മുൻലക്കങ്ങൾ നോക്കിയാൽ അവയെക്കുറിച്ച നല്ല അറിവ ഉണ്ടാകും. അമ്ലകരവായുവും ജീവജാലങ്ങൾക്ക പ്രാണോപകാരി എന്നും അഗ്നിക്ക ദഹനസഹായി എന്നും നാം മുമ്പെ തന്നെ കണ്ടുവല്ലൊ. എന്നാൽ യവക്ഷാരവായുവും അമ്ലകരവായുവിന്റെ തീക്ഷ്ണതയെ കുറെച്ച ഒരു പാകത്തിന്ന നിറുത്തുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൂടെ അംഗാരാമ്ലവായുവുള്ളത വൃക്ഷസസ്യാദികളുടെ ഉപജീവ സാധനത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗമാകുന്നു. പിന്നെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ജലമയമായ ആവികൾ ഉള്ളത ജീവജാലങ്ങളുടെ ചൎമ്മത്തിന്നും സസ്യങ്ങളുടെ ഇലകൾക്കും ഈറമയം വരുത്തുന്നതിന്ന ഉതകുന്നു. ഇങ്ങിനെ മൃഗങ്ങളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും ആവശ്യത്തിന്ന ചേരുവാൻ തക്കവണ്ണം ഈ വസ്തുക്കളെ ഒക്കെയും അതാതിന്റെ ഗുണങ്ങളുടെ ഏറക്കുറച്ചിലിൻ

പ്രകാരം ഭംഗിയിൽ ചേൎത്തുചട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത മനസ്സിൽ ഉണ്ണിയിരിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തെ സാധിക്കുന്നതിന്നായിട്ട നല്ല വഴികളെ പെരുമാറുന്നതിന്റെ ഒരു സാരമേറിയ ഉദാഹരണമാകുന്നു.

ജീവജാലങ്ങൾ ഉഛ്വസിക്കുന്നതിനാലും വിറക, കരിമുതലായ ദഹനവസ്തുകൾ എരിയുന്നതിനാലും ദ്രവിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന ജീവജാലങ്ങൾ വൃക്ഷാദികൾ മുതലായവയാലും അന്തരീക്ഷത്തിൽ എല്ലായ്പോഴും അംഗാരാമ്ലവായുവും സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ചാണകവും കൃഷിസ്ഥലത്ത ഇട്ടാൽ അതിൽനിന്ന സസ്യങ്ങൾക്ക അംഗാരാമ്ലവായുവും അമ്മോനിയായും വേണ്ടുന്നിടത്തോളം കിട്ടുന്നു. സസ്യങ്ങൾക്ക അംഗാരാമ്ലം കിട്ടുന്നതിന്നുള്ള പ്രധാന മൂലം അന്തരീക്ഷം ആകുന്നു. എന്നാൽ സസ്യങ്ങൾ അംഗാരാമ്ലത്തിലുള്ള അംഗാരത്തെ ശ്വസിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആ അംഗാരം അവയുടെ കാതലിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി തീരുന്നു. എന്നാലൊ അമ്ലകരവായുവിനെ അവ ശ്വസിക്കാതെ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക തള്ളുന്നു. അതിനാൽ ജീവജാലങ്ങളുടെ ഉഛ്വാസത്താൽ കുറവായിപോയ അമ്ലകരവായുവിന്റെ ആ കുറവിനെ സസ്യാദികൾ നികത്തികൊടുക്കുന്നു. ആ പ്രത്യക്ഷമായുള്ള ഒരു കൈ തന്നെ ഇവയെ രണ്ടും നടത്തുന്നു. അങ്ങിനെ സൃഷ്ടികളിൽ ഒരു ഭാഗക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിന്ന മറ്റവർ സഹായിക്കുന്നു. ഒരു കൂട്ടക്കാർ ചില വാക്കികളയുമ്പോൾ മറ്റെ കൂട്ടക്കാർ ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കുന്നു, ഒരു പക്ഷക്കാർ തങ്ങൾക്ക ഉപകാരമില്ലാത്തതെന്ന വെച്ചു തള്ളുന്നത മറ്റവൎക്ക പ്രധാന ഭക്ഷണമായി തീരുന്നു. ഈ വിശേഷപ്പെട്ട പ്രമാണം ലോകം മുഴുവനിലും കൂടെ നടന്നുവരുന്നു. ആ പ്രമാണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെകുറിച്ചു തക്കതായ ഒരു അറിവു നമുക്കുണ്ടായാൽ "അഖിലാണ്ഡം ജ്ഞാനത്തിലും നന്മയിലും സത്യത്തിലും അളവററവനായ ഒരു ആളിന്റെ കൈവേലയാകുന്നു" എന്ന ഉള്ള ആ വലിയതും മൂല്യമുള്ളതുമായ കാൎയ്യം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയാതെ ഇരിക്കയില്ല.

ഇങ്ങിനെ അറിവില്ലാത്തവർ ഒന്നുമില്ലാത്തത എന്ന വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന ആ അന്തരീക്ഷം തന്നെയും ലോകത്തിന്റെ നടപ്പിന്ന കര, കടൽ എന്ന ഭൂമിയുടെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളെ പോലെ ഇതേലാം ആവശ്യമുള്ളതാകുന്നു.

NOTES

A VOYAGE FROM ENGLAND ROUND THE CAPE.

BY D. S. N.

It was on the 13th September 18——, that we took up our quarters (*we* representing my wife and myself) at the Fountain Inn, Portsmouth, expecting to join the T——, which left the East India Docks, London, on the 11th, in a few hours, or one or two days at the most. We were, however, there till the 22nd, daily expecting the vessel, daily increasing our bill, daily watching the weather-cock on the Church tower, daily finding the wind in the West, which Westerly wind was keeping the T—— in the Downs, oftentimes in the day visiting the ramparts, and as often question-

ing the turbulent waters of Spithead, and the distant horizon in vain, as to what had become of our future sea-home. Often did a distant sail delude our expectations; and as often did the telescopic sagacity of an old pensioner, who appeared to be part and parcel of the King's Bastion, act upon our minds like a returning gale upon a temporary calm.

All things, however, good and bad, at last come to an end; and so with our unwilling stay at Portsmouth. It was on a Friday morning, ere day-light had fairly struggled into the bedroom, that a voice at the door, preceded by a loud knock, proclaimed the good news, "The T——, sir, is in Spithead." We lost but little time in getting ready; and were on board by 3 o'clock. We got our cabin into respectable order, and spent the first night in our new home, still at anchor. About 10 o'clock the next morning the anchors were weighed; and we slowly turned, and bade adieu to Portsmouth. The weather was by no means favourable, so that the Pilot did not quit the ship till early on Monday morning, at which time we were only off Start-Point. We were apprized of his departure by a voice that traversed the steerage in the early dawn,—"Any letters for the Pilot, sir, who is just going on shore?" I had written to my father on Saturday evening, expecting that we should reach Start-Point about midnight; and on Sunday evening I should have prolonged my letter; but alas! it was very rough, and the malady of the deep had prevailed against me; and although it might seem that one should strive against any sickness to take the last opportunity of sending a farewell home, I appeal to any one, who has felt his stomach ransacked by those remorseless fangs, how far it is possible for a man to exert himself, except indeed involuntarily. Mrs Stowe's advice is quite to the point,-"let your toilet be eminently simple, for you will find the time coming, when to button a cuff, or arrange a ruff, will be matter of absolute despair." What then shall we say about letter writing? On this first Sunday on board, we had one service only, in the morning in the cuddy, as the sea was high; I was much grieved that I could not get on deck to bid adieu to old England. I saw the cliffs for the last time from the Port on Monday morning. Nothing particularly interesting took place in the passage across the Bay of Biscay. As usual the sea was rough, but the breeze was generally propitious.

The first of October was Sunday again: and as it was a lovely day, with but a very light breeze, order was given for service on the Poop at half past ten: We were in latitude 38. 25, longitude 16. 10; and in consequence the air was delightful. For the first time the whole crew (with the exception of 15 natives of India, Lascars) assembled on the spacious

Poop of the vessel to divine service. We are only allowed an *hour*, and have no singing, which I regret. But on the whole the first service especially on board is very affecting. It is something so thoroughly novel in the first place. The stately ship rides gently over the heavings of old ocean; the passengers gather about with their Prayer-books and Bibles; a Sunday silence prevails unbroken, except occasionally by a faint splash of water, the creaking of a yard, or the flapping of a sail: then the ship bell begins slowly to toll, calling up a thousand recollections to the new sailor of sequestered village churches, and spires peeping above silent woods, and church-going people far away in old England, till the crew are seated in their clean Sunday attire, on pairs of boats-oars arranged across the ship's buckets. Meantime the silent sun, the cloudless sky, the restless glittering sea appear conscious of adoration ascending from the little company on board to their great Creator, while they themselves glorify Him in their silent tongue. A multitude of thoughts pass through the mind. Familiar words first strike the recollection;——"The sea is His, and He made it;"——"The Heavens declare the glory of God, and the Firmament sheweth His handy-work: Day unto Day uttereth speech:"——"O ye seas and floods, bless ye the Lord: praise Him, and magnify Him for ever". At last you must arise from your dream and, as in my case, choke the rising emotions in your bosom, before you can speak, to commence the affecting sentences of our service, and the call upon all with a "pure heart and humble voice," to join you in the confession of guilt, and prayer for mercy. And then, independently of the novelty of everything about you, and your isolated position on the wide Atlantic, when you remember the nature of your congregation, men and women, branches of the great and noble British tree, about to be transplanted into Indian soil, to influence you know not to how great a degree, the destinies of that enigma-land, and sailors, many of them steeped in sin and ignorance, their whole existence consisting in what they call 'larking' on land, and earning wages at sea, you ought at least to feel, that, as your field for usefulness is by no means a limited one, so in that proportion your responsibility is great. Mr. E. addressed the little flock from the temporary pulpit, which was rather an unsteady affair, being constructed of a chair placed on the top of a barrel, with a cushion mounted on the seat: the whole of this was enveloped in the British Ensign, and looked very well.

October 4th. This has been the most interesting morning during our voyage so far. We awoke in sight of Madeira, about 15 miles to the westward of it. We were running with an easterly wind, which was lost behind the Island. The consequence was that we were for an hour or two becalmed, and

had ample opportunity of observing this beautiful spot. It appears like a long mountain heaving from the sea. Its highest point is about 5170 feet. As the sun dispelled the mists, that at first surrounded it, the appearance was often very striking. I was reminded of the beautiful appearance of the distant mountains in the Lake district of England occasioned by fitful clouds and passing shadows. A white cloud most of the time encircled its brow, above which peeped one or two of its loftiest points. I distinguished two churches by the aid of a telescope, one being very distinct, with the tower apparently on the south side. I made a hasty sketch of the Island behind a sketch of part of the rigging, which may serve as the basis of a drawing some day.

Madeira is about 55 miles long, and 10 broad; and belongs, as it has done since 1419, to the Portuguese. The population numbers about 100,000, Portuguese, Mulattoes, and Negroes. There are three other little Islands in the neighbourhood, and the group have received the name of Madeiras, it is said, from the Portuguese word *Madera* which signifies *timber,* for when first discovered these islands were covered with forests. These forests were cleared away by the Portuguese, who set fire to them: they are said to have been burning for 7 years. The climate here must be nearly perfect; and one longs to be able to land, and to have a glance at the vineyards, and the streets, and the gardens, that have been trodden by the feet of so many English invalids. Notwithstanding the beauty of the climate, the English visitor must always be conscious of a shade hanging even over the sunny vineyards, where so many of our youthful country-men and women come to die. I wonder what proportion of consumptive patients sent here return convalescent? How well I remember poor H. K. B.—his tall spare figure—his pale emaciated face—his white transparent hands—the day at school when he last examined our algebra papers, the day when after a walk beyond his strength with F. T. and J. B., whom no fatigue could kill, he ruptured a blood-vessel, and was in danger of his life—how sad we were to see the kind good-hearted fellow no more, when we heard that he was advised to try the climate of Madeira. Here he came; and I believe here he died. I wonder whether his remains lie in yonder churchyard.

OCTOBER 6th. This day we entered the North-East Trade wind. How delightfully we scud along: scarcely a change in the direction or strength of the wind day and night. We seemed to get into it without a warning. It is at first due east, and I hear from the captain gets a more northerly direction as we approach the line, and when last felt it generally blows directly from the north. This is scarcely consistent with the various theories that have been formed to account for this really

wonderful phenomenon of nature. None of the theories either seem to me to account for the two Trades, or for the fact that they cease on each side of the Equator, and are there replaced by calms and squalls, sometimes cyclones. More facts require to be collected and compared. To day I first saw the flying-fish, with the appearance of which I am sorry to have been disappointed. I should have thought they were birds at first, had they not been pointed out to me. They skim along the surface of the water in shoals, seldom appearing to rise above a foot from the waves. Sometimes, however, one of extra strength and ambition has alighted on a vessel's deck, or been caught in the rigging. We were not favoured. The weather is already very hot, the thermometer having reached 80° in the shade: in consequence the punkah has for the first time been swung over the cuddy table at dinner. I long for one in our cabin, or any thing to produce an increase of evaporation.

October 9th. We soon get accustomed to a life on board; and, if in good health, may find a good deal that is enjoyable. It is by no means so uninteresting as I had imagined: yet there is a fearful monotony, which sometimes it is not easy to get over. Unless you are much occupied, as I am, with a constantly sick companion, you may with reading and writing always enjoy your time, independently of profitable and amusing conversations with your companions, where there are a good number of passengers, as there are in the T——.And then in these Tropical climes, and long before you reach the Tropics, the mere existence on deck is charming. The October breeze, even after sunset, and far into the night, envelopes you with the most delightful and soothing sensations. I have often thought, as I have sat on the poop by moonlight, and enjoyed the soft air, how they will be talking in England of frosty air, and autumnal chills. Where there is no current of air the heat is very oppressive, and so we feel it when our port is closed: otherwise the weather is throughly enjoyable. I had often pictured to myself what I fancied might be the beauty of a tropical night: but with the exception of the balmy air, nothing so far has struck me much. The moon certainly is more brilliant, and perhaps the planets, than in England: in fact the moon tinges the clouds with distinct prismatic colours, which I do not remember to have observed at home: but the stars seem to me much the same as in England. One phenomenon of great beauty appears on dark nights, the phosphorescence of the sea. It quite unexpectedly caught my attention lastnight for the first time, as it was I believe the first dark night without moon we had had lately. Whenever the rudder, or the breaking up of a wave, turns up the sea, it appears as though a thousand fairies had trimmed their lamps to gambol around the great intruder:——or as though it were a Liliputian display of stars,

comets, and luminous vapours tossed on another chaos.

This phosphorescence greatly puzzled early sea-goers. But careful examination, and, above all, the use of the microscope, have solved the mystery, that is, as regards its proximate cause. Those stars, and streaks, and clouds of light, are nothing else than myriads of living beings, who shine, especially when disturbed in the water, exactly in the same way as the fire-fly that is so often seen in such numbers among the trees in India, or our own English glow-worm. These fish, if we may so call them, almost all belong to the class called *Radiata*, or jelly fish. Among these is the genus *Pyrosoma*, which is found in great multitudes in many parts of the Atlantic; it is several inches long; when not shining it is of a greenish hue, but when in motion shines like a piece of hot iron. But the mass of phosphorescence, which causes the sea in some parts to look absolutely like a sea of fire when disturbed, is composed of innumerable phosphorescent animalcules, no bigger than a poppy seed. Under the microscope these are most interesting objects.

October 16th, Monday. Lat: 7. 40; Long: 27. Weather very hot: thermometer at 84°: great stagnation both in the atmosphere, in the deep, and in fact in everything. Up to Saturday we had been going at the rate of 220 miles a day. But, alas, ere that morning could dawn, the Trade wind failed us; and as a consequence our rate has been reduced to an average of 40 miles in the 24 hours. This is a miserable pace amid calms and squalls. A few scenes of interest have served somewhat to vary the monotony. On Saturday morning at breakfast time a tremendous tropical rain astounded us English people. Every one was busily engaged in collecting the sweet fresh water; and delicious it was. I got my foot-bath, the first receptacle I could lay my hands on, filled from the corner of a sail. Any trifle is welcome, however unimportant, to break the monotony. The mind can no more thrive, pent up, without change of incident, than the body can thrive in a dungeon without change of air. Our captain produced a healthful excitement this morning in the midst of a calm, by trying the range of a 32 pounder, which has been placed on the ship as an extra safe-guard in these troublous times. Several balls were fired, one of which I observed, after 6 seconds, dropped into the sea with a tremendous splash, at a distance said to be about 1¼ miles. We have four other guns on the quarter-deck, 18 pounders. The sharks are another source of amusement. It is astonishing with what avidity every one on board longs for the capture of a shark. The subjugation of a powerful enemy seems to be very grateful to most men: and so a shark is never allowed to escape, if it be possible to capture it. The lowering of the boats for the ladies—and gentle-

men too if they like——to row round and survey the ship, is again something new, as calm evenings do not occur every week. This morning many of the passengers were amusing themselves in a fruitless attempt at catching a dolphin, (not Ovid's dolphin, which bore the musical Arion on its back, while he paid his passage with the sweet strains of his lyre, and soothed the waves with his song,

"Ille sedens citharamque tenet, pretiumque vehendi,
Cantat, etæquoreas carmine mulcet aquas,"

which has been very meagerly translated,

"Secure he sits, and with harmonious strains
Requites his bearer for his friendly pains,")

but a much smaller individual, weighing, I imagine, under 20 pounds.

(TO BE CONTINUED)

ചതുരംഗ .

വിദ്യാസംഗ്രഹം ൯ാം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രണ്ടു ചതുരംഗചോദ്യങ്ങൾക്കു ഇതുവരെയും ആരും ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഞങ്ങൾ തന്നെ അവെക്കു ഉത്തരം പറയുന്നു.

൧ാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരുവു,	ചെറുകരുവു.
(൧) ക. മക൩ൽ	(൧) ക. ദഗ൩ൽ
(൨) ക. മര൪ൽ	(൨) ക. മര൪ൽ
(൩) ഗ. ദര൪ൽ	അടിയറവു.

അല്ലെങ്കിൽ

(൧) ക. മക൩ൽ	(൧) ദ. മഗ൬ൽ
(൨) ഗ. ദ൮ൽ	(൨) ദ. മ൩ൽ
(൩) ക. മഗ൭ൽ	അടിയറവു.

൨ാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരുവു.	ചെറുകരുവു.
(൧) കോട്ട കെട്ടി	(൧) പ. ദത൩ൽ
(൨) ദ. ദത൨ൽ	(൨) പ. ദത൪ൽ
(൩) ഗ. ദക൧ൽ	(൩) പ. ദത൬ൽ
(൪) ത. ദഗ൨ൽ	(൪) ദ. മര൪ൽ
(൫) ത. ദഗ൪ൽ	അടിയറവു.

ഇനി ഞങ്ങൾ വായനക്കാൎക്ക രണ്ടു ചോദ്യമിടുന്നു.

മത൫ൽ	വൻകരുവിലെ	ദ
മതവൽ	മെല്ലടി	ഗ
മഗ൩ൽ	മെല്ലടി	പ
മവൽ	മെല്ലടി	മ
മനൽ	മെല്ലടി	പ
മ൪ൽ	മെല്ലടി	ക
ദ൫ൽ	മെല്ലടി	ഗ
ദനൽ	മെല്ലടി	പ
മത൩ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മകനൽ	മെല്ലടി	പ
മഗ൪ൽ	മെല്ലടി	പ
മഗ൭ൽ	മെല്ലടി	പ
മ൩ൽ	മെല്ലടി	ദ
മവ്വൽ	മെല്ലടി	മ
ദ൪ൽ	മെല്ലടി	ഗ
ദ൩ൽ	മെല്ലടി	ഗ
ദവ്വൽ	മെല്ലടി	ക
ദഗ൩ൽ	മെല്ലടി	പ
ദഗ൬ൽ	മെല്ലടി	ക
ദകനൽ	മെല്ലടി	പ

വൻകരുവുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി അഞ്ചു കളിക്ക ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ ?

മത൩ൽ	വൻകരുവിലെ	മ
മകനൽ	മെല്ലടി	ത
മഗനൽ	മെല്ലടി	പ
ദ൩ൽ	മെല്ലടി	ദ
മക൩ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മഗ൩ൽ	മെല്ലടി	ദ
മഗ൬ൽ	മെല്ലടി	പ
മ൩ൽ	മെല്ലടി	ക

വൻകരുവുകൊണ്ടു കളിതുടങ്ങി ആറു കളിക്ക ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ ?

THE SLAYER SLAIN. (Concluded.)

CHAPTER XVI (Continued.)

"Koshy Curien writes to inform Umman Thoma, that, notwithstanding the conversation they had a short time ago, he wishes the subject of the marriage of his daughter Mariam with Umman Thoma's son to be postponed for the present, as there are circumstances, of which he was not previously aware, which ought to be more particularly considered. Koshy Curien hopes, however, that Umman Thoma will not be offended by this re-

quest; but will believe that Koshy Curien only desires the happiness of his daughter, and in order to that, that both parties should thoroughly understand each other."

Such was the purport of Koshy Curien's letter, which was at once despatched by a servant to Umman Thoma's house. Umman Thoma was however offended; and, indeed, it is far from improbable, that Mariam's father fully foresaw that such would be the consequence of his communication. The result was a rather testy rejoinder from the rich and proud Syrian, stating that the "circumstances," of which mention had been made, and of which he was himself in total ignorance, ought to have been thought of before Koshy Curien committed himself so far as he had done in requesting Umman Thoma's son as the husband of his daughter. The letter ended by saying that his son should not espouse Koshy Curien's daughter, and that he was not going to subject himself to any degrading investigation of any "circumstances" whatever, especially when he knew of no circumstances that need cause Koshy Curien to write so proudly as he had done.

Kosny Curien no doubt expected some such answer to his letter: and though it was easy to see that his pride was wounded, and that he was deeply disappointed that Mariam should not have the boy, a prospect he had long been looking forward to, yet he knew that the real object of his not altogether straightforward letter had been accomplished, and altogether he felt a weight removed from his mind. Mariam was again, moreover, gay and happy, as well as being more inclined to be obedient than she sometimes was; and all that was something to him.

CHAPTER XVII.

Some weeks after the events recorded above, Kosny Curien might have been found in the neat and comfortable house of the native pastor, who has been already introduced to our readers. This indeed was now a not unfrequent resort of Koshy Curien's: and it was a happy thing for him, and indicated no inconsiderable change in his character of late, that he sought the companionship and advice of this man of God. For some years past, though they had been friends and companions in youth, he had avoided the pastor's company as much as possible. Indeed he had for some time past been so engrossed by adding field to field, and hoard to hoard, especially in prospect of the intended marriage, which he had just been influenced by his better nature to break off, and had so often done violence to his conscience, that he had instinctively shunned everything that could remind him of his sin, and every person whose life he knew to be more consistent and transparent than his own. For is it not ever the case, that vice hates virtue, first because it feels itself condemned in the presence of virtue, and secondly because it instinctively acknowledges virtue's superiority, and is therefore filled with envy, the most hateful feeling the human breast can be subject to. Now, however, a change was evidently coming over Koshy

Curien, and instead of shunning, he sought the companionship and counsel of his long-rejected friend. The fact was, his conscience had been aroused: the recollection that his violation of all the good maxims that he had learned in his youth, his sabbath-breaking, and ungoverned temper, had resulted in the murder of a child, and in irreparable injury to an old man and his family, whom he knew to have been a faithful servant, goaded him with severe convictions: the fact of the same old man having repaid the injuries he had received, by rescuing his beloved daughter from drowning, combined with the fear that the old slave, who had not been heard of since, had also perished, produced in him an increasing realization of his own wickedness, a realization which was still further strengthened by the feeling, that he had been on the verge of marrying his daughter, from most unworthy motives, to a young man, who would in all probability have rendered her life miserable. These convictions, under the influence of the Holy Spirit, were no doubt bringing Koshy Curien back to his right mind: and he was now, after a long and patient search after the lost slave Poulusa, of whom he still could hear no certain tidings one way or another, seeking the advice and counsel of the good pastor, whose religion, as we have seen, led him to "visit the fatherless and widows in their affliction, and to keep himself unspotted from the world."

"What can have become of poor old Poulusa?" was the often repeated question of Koshy Curien. "The hint of your reader Matthew, that he was seen and recognized far South, at C——, has furnished no clue to his fate."

"Well," replied the pastor, "time will no doubt shew what has become of him; and to my own mind it seems most probable, that fear prevents him from returning to U——for the present."

"May it be so!" was Koshy Curien's ejaculation. "I cannot however divest myself of the fear that he was drowned on the very night he rescued Mariam: he must have been excessively weak; the river is very broad there; and his old wife never saw him afterwards, and maintains an ominous silence whenever questioned about it."

"Suppose," said the pastor, "you go with me to L——? I start tomorrow; it is a three days' journey, and I hear that numbers of slaves from the low country are there employed in the various hill paddy grounds. You may perhaps hear something of Poulusa there. My duty is to perform some baptisms in the Protestant congregation there."

"Be it so," replied Koshy Curien. "I have, however, only misgivings on this subject. I am the more willing to accompany you, as I have business with P——Namboorie, some miles to the north of L—, and we could after Sunday return by the northern river."

Accordingly the following morning found Koshy Curien and the Native Pastor starting in a boat by day-break. They had to go some distance south by water, after which they must turn east-

ward, and finally leaving their boat must travel many miles through jungle and forest, till they reached L——, a colony of well-to-do farmers, who felled the forests to the east, and reaped abundant crops of paddy from the virgin soil. We need not recount their journey: nothing remarkable occurred: and on Saturday evening they arrived at their destination. On the following morning the service was held in the Protestant Church, and several baptisms were performed. Many were the inquiries Koshy Curien made after his missing slave among the different owners of the plots of forest land which were under cultivation. Neither his name, however, nor his description, were recognized. There were, they said, but few Christian slaves in the cultivations, if any; though some one said, that of late he had heard that there had been some talk among the slaves of a tract of ground, that lay some 5 miles away, about Christianity, but he thought nothing of it.

A circumstance now occurred, which led Koshy Curien and his friend to leave L—— earlier than they had purposed, which was the arrival about noon of a messenger from a village about 7 miles away, saying that a Christian man known to them was dying, and desired much to see the native pastor. This good man, always ready for every charitable and good work, did not hesitate to comply with the request; and before evening he and Koshy Curien set off to walk to the village. Their path lay through jungle and partly felled forest land, a rocky river on one side, and the blue distant mountains peeping through the trees on the other. It was nearly sunset, when, having walked about two thirds of the way, and having just left the extreme cultivated portion of a wide-extending valley, they heard what they thought must be human voices singing. They listened. There could be no question about it: the tune was rude enough, but they at once recognized the song, it was the Malayalim version of "O, that will be joyful, &c." How could it be that the wild distant forests were resounding with the strains of a Christian hymn? Notwithstanding the rudeness of the melody, it seemed like a first earnest of the fulfilment of the prophecy, that "the desert shall rejoice, and blossom as the rose." Following in the direction from which the sound seemed to come, along a narrow jungle path, they soon perceived, on a slight eminence, a low roof, indicating a house of some kind, much larger than the ordinary huts of the jungle cultivators, some of which were visible in the neighbourhood high up in the trees, where they had been fixed for protection against elephants and other dangerous inhabitants of the forests. From this house, which was indeed a rude prayer-house recently erected, consisting of a roof of straw, supported on half a dozen wooden pillars cut from the boughs of the surrounding trees, the voices which they heard proceeded. They drew cautiously near, and sat down unobserved under a tree, whence they could distinctly hear every word within. When the singing was over, a voice was heard engaging in prayer; after which the same voice addressed those who were assembled, about 20 or 30 men and

women, evidently slaves belonging to the cultivations. The voice was that of a man well advanced in years: and the subject on which he spoke was "Love"— —"God so loved the world." He dwelt long and eloquently, though in most simple language, on the love of God in redemption: he spoke with rapture, and his voice sometimes faltered, when he described the crucified Redeemer, and shewed how through his poverty men might be rich for ever. He told them of the undying, unsullied love of heaven; and as he warmed in his description, an old woman called out, "Aye, that must be a glorious place for us, who suffer so much on earth." Then he reminded them that they all knew what love was; that they had all experienced at least something of it; that there were few of them who did not know what it was to lose a child, or a wife, or a husband, that they loved; and that, though there was not the love there ought to be in a good many families, yet it was a blessing that every human being longed to share. He then went on to shew what the world would be if Love were lord supreme, and governed all the actions of men. He reminded them that Christians were commanded to "love one another." "And to do this," he said, "we must love everyone, even our enemies. If we return evil for evil, then evil and misery will ever propagate themselves; but if men will learn to love their enemies, and return good for evil then love will tread out evil from the world, and will one day reign supreme. Some of us," he continued, "have had hard lives, many of us have had cruel masters; but let us make up our minds to return them good for evil, let us pray for them, and that daily, for 'the effectual fervent prayer of a righteous man availeth much,' let us thus do them good, for in so doing we shall melt them by 'heaping coals of fire upon their heads,' and let us honestly work for them, and do our duty to them, for they are our lawful masters so long as they employ us; for by so doing we shall be obeying the law of God, which is contained in this book which I hold in my hand, that we should love God with all our heart, and mind, and soul, and strength, and our neighbour as ourselves."

Such were the closing words of the old man's address, and the voice was one that was well known to Koshy Curien; it was none other than his old slave Poulusa. As the old man had warmed with his subject, Koshy Curien had become wrapt in attention; and when in the closing portion of his address he alluded to the sorrows of the slaves, and urged the maxim of returning good for evil, and the duty of praying for their masters, the once proud Syrian's head drooped lower and lower on his knees, while his friend the native pastor saw his tears falling to the ground, and heard the stifled sob that shook his frame. Here indeed was the Slayer slain. With the tears still in his eyes he entered the little prayer-house. Great was the astonishment of all: but the smiling face of the native pastor dispelled any shade of fear from the breast of old Poulusa. Koshy Curien seized the old man by the hand: "Poulusa," he said, "this is the

happiest day in my life: I thought you were dead; and the thought has haunted me like a bad dream."

"Ah, master," said the old slave, "I thought you only wished me so."

"Nay," was Koshy Curien's reply, "you wrong me: I hope I have become a changed man since you left me. I have injured you deeply; do you forgive me?"

"I bear no evil. Have I not forgiven my master long since? But now some great astonishment fills my mind, both by what I see, and at what I hear."

"Do not be astonished," said Koshy Curien; "my guilty conscience would not let me rest: I have sought you long, that I might, if possible, make some amends for the cruelty I have heaped upon you; and now I find that you are more fit to be my teacher than my slave. And I wish to learn from you. The motives that have actuated you are very different from those that have been my gods for years past. While I have made you, though innocent, the subject of my ungoverned temper, you have returned my cruelty by your prayers I *feel* that you have prayed for me, and that your prayers have been answered. Your religion is indeed better than mine; and I ought to sit at your feet, when you can from your heart give utterance to such sentiments as I have just heard from your mouth, while you addressed these people."

The old man stood some time with an astonished smile on his wrinkled, sun-burnt face; and then broke the silence by saying, that he had long known that God answers prayer; but that an answer like this filled him with happy surprise: and he still retained his look of wonder, while he never turned his eyes from his master, who was changed almost beyond his comprehension. "When I left U——," he said, "I feared you, and was almost beside myself with grief: I most carefully avoided detection, for I expected nothing but what might end in my death, should I be caught: and my old wife only waited there to see how matters went on: but the last thought of my heart was that you would seek me in love. God be praised!"

"Well," replied the Syrian, "let us endeavour to repair the past by wisely and honestly using the future. Return and spend the rest of your days in peace, and in teaching the same lessons you have been teaching to-day."

CHAPTER XVIII.

Twelve months had passed since the occurrence of the events recorded in the last chapter. Old Poulusa had returned to his old home, and the slaves on Koshy Curien's estate were no longer thwarted in their desire to serve the God of whom they had so recently heard. Their prayer-house had been rebuilt by their master, who now often joined them on the sabbath in their devotions.

There were great doings in the house of Koshy Curien. A

wide pandal had been erected in the yard; a large company of people in their gayest attire were thronging around; and busy men were hurrying backwards and forwards, and were laying out a bountiful repast under the pandal. There had been a wedding in the Protestant Church. Mariam was now the bride of Matthew, one of the native Pastor's readers, whose acquaintance we have already made. He was a good-looking, well-behaved, and excellent young man; and Mariam seemed quite contented with her choice ——for this time she had been allowed to express her own feelings on this delicate subject. All the respectable Christians in the neighbourhood were there, amongst whom was the native Pastor with his wife and family, and even Umman Thoma, the Syrian whose son Koshy Curien had once sought for his daughter, for he had already married that son to another girl, and had forgotten the past. But there was another guest who came uninvited. Just as they were about to sit down to their feast, the old blind Brahmin from the adjoining compound approached them. He was led by a young man, who held his left hand, while in his right he had a long cane, with which he questioned every yard of ground before he ventured to trust his foot to it. Having become blind only in old age, he had never lost that nervous anxiety in his gait, which generally characterises those who have but lately lost the use of their eyes. His shoulder no longer bore the triple-cord, nor was there the least trace of the sandalwood, or ashes, on his forehead, his arms, or his breast. Every one looked at him with mute surprise, as he asked to speak to the master of the house. "I have come," he said, "and I know that I am intruding on your feast: but, as you may perceive, I am no longer a Brahmin: I am a believer, a Christian. But another thing is, I claim some relationship to the bride, as I will explain afterwards, if you will allow me; and, as you know, she and I are not unacquainted." Here Mariam approached him, her face beaming with smiles, and touching his hand, said, "How delighted I am to see you here, dear old father" His own face was lit up with a responsive smile, as he laid his hand on her head, and said "The Almighty bless thee, my child!" Then turning to Koshy Curien he requested that he might be allowed to sit among them, saying that such a permission would make it the happiest day of his life, and that he hoped they would allow him to explain himself more fully after they had all partaken of their repast. A chair was brought for him from the house, on which he sat, only leaving it when partaking of food, which act proclaimed him one of themselves, and surprised the guests not a little, since he was a Namboorie by birth.

When the feast was ended, and when the Christian slaves too had had their share of it, (for they, with old Poulusa and his wife at their head, were not excluded), amid much curiosity, especially among the female part of the assembly, the old Brahmin asked permission to relate his history. Addressing Koshy Curien, he said, "Many years ago, an elder brother and myself were left the sole possessors of the land which lies next to yours, and the

house in which I now live. The time I speak of was long before your father bought this property of yours for you. We were both married, but I was childless. My brother had one only child, a girl, whose mother died when she was about 5 years of age. At the same time the child was ill with the same fever that carried off her mother, and my brother being distracted at the death of his wife, who was one of the handsomest women in the country, and being passionately fond of the child, made a vow that if the child recovered he would go on a pilgrimage to Kási, and make offerings in the temples there. The child recovered, and the time at last came when he must set out on his pilgrimage. But he could not be separated from the child to whom he was so tenderly attached; and notwithstanding all difficulties, and the entreaties of his friends, he at last took her with him. For a time I occasionally heard from him, but then came a long silence, a silence that was not broken, until at the end of the second year I heard from another countryman who had came from Kàsi, that he was dead. But what had become of the child? I could hear no tidings of her at all. I resolved myself to go on a pilgrimage to Kàsi, to propitiate, as I blindly thought, the anger of God, and to seek for my niece, or to learn if possible what might have befallen her. I left my property in the hands of my relations, and started on my journey. I need not recount the various difficulties and trials of the way: many a time I wished myself back again in my own country. At last, however, I reached Kàsi, and after a long time found that a countryman of mine, accompanied by a little girl, had been seen there many months before: that the child was afterwards found wandering about in a wretched state by the Ganges; and that she had been taken care of by a European gentleman, who put her in an orphanage established by a Missionary, which was half filled with children who had been similarly found in a state of destitution in the streets of that great city, many of whom could not give the least account of their parentage, some through the strangeness of their language, some from being too young." During this recital Mariam observed her mother start, and noticed that she uttered an involuntary exclamation of surprise, while her father was listening with painful attention. "I felt confident that the child, of whom I had heard, could be none other than the daughter of my brother. I lost no time in making my way to the missionary in whose compound the orphanage was; but I was just too late. From his description of the child I felt increasingly confident that she was the child I was in search of: she had been old enough too, when found, to remember the name of her country, which this good man found was Travancore, and the name of her father, which I recognized as the name of my brother, Ramen. I felt now certain that this child was my niece; but she was no longer there. A few weeks before, as there was no doubt that Travancore was her native land, she had been sent in charge of a gentleman and lady who were going South, to be placed in a school which was kept by a European lady in one of our villages. After this I did not long remain

in Kási, and on my return I went to the bungalow of the lady of whom I had heard. Without saying who I was, I made inquiries about the girl; I saw her, and from her features and her account of herself, I then felt no longer any doubt as to the fact of her being my niece." At this point of his narrative Koshy Curien's wife could contain herself no longer; she jumped up from a chair in which she was sitting, and exclaimed "Ah, how well I remember it: now I recognize your features, though I have often, often wondered who the Brahmin could have been who came to inquire about me, and who I saw but that once. I remember too thinking how like he was to my father whom I could just remember. The old Brahmin laughed with delight. "Well," he said, "may I be allowed to conclude my story, the rest of which will now soon be told?" And he thus concluded amid breathless attention:—— "Finding then that she was perfectly happy, and that she had been baptised as a Christian, and feeling great confidence in the characters of the Missionaries I had seen, especially having been struck with the voluntary kindness of the Missionary at Kàsi, who rescued, and taught so many lost orphans, and the kindness of the lady in whose house my niece was living; and fearing that if my relations knew of her situation they might demand her, and cause much trouble, I determined upon keeping my secret, and refrained from disturbing her mind by seeing her again. I however watched her progress, though unknown to her; and when I found that her mistress desired to marry her to you, though I remember there was some difficulty with your friends about it, I could not but rejoice: for the child I speak of is now your wife, from whom no doubt you have heard a somewhat similar account of her life. The fact was, that at that time I had received a very favourable impression of Christianity from a book on the Atonement, which had been given me by a gentleman in Kasi, and which I have to this day, and long wondered over. For many years, however, my mind was much unsettled, and I wandered about from place to place seeking rest for my soul, but finding none. At last in old age, and when my sight was gone: I settled again in my old house. The statements in that book on the Atonement never left my mind: and some strong impulse urged me to court the acquaintance of your children, who I knew were well taught in the Christian's Vedum, and whose conversation, especially your daughter Mariam's, I often heard from this compound. Mariam, as you know, became a visitor at my house, and from her I have learned those truths about God and futurity on which my happy soul now rests. God will reward her: and may she and her husband spend not only a happy, but a useful life."

When the old man had finished his story, Koshy Curien, his wife, and all his family crowded round his chair; and the questions that were asked, and the interesting conversation that followed, we cannot recount. No one was more interested than the good native Pastor, who was so excited at the idea of the old Brahmin having declared himself a believer in the true Vedum, that he could not refrain from taking old Pouhusa by the hand and leading him up

to the Brahmin; "Here, my aged friend," he said, "is another believer in God's revelation of himself, who was once a slave in a double sense, but is now Christ's freeman: may I put his hand in yours, for are not we Christians all brethren?"

"Yes," said the Brahmin, "give me his hand, for we *are* all brethren;" and 'God is no respecter of persons, but in every nation he that feareth him, and worketh righteousness, is accepted with him'."

"And see," said the native Pastor, as the old Brahmin held the hand of Poulusa, "what Christianity can do, it makes all "one in Christ Jesus."

The only exclamation that the old slave could then give utterance to, and he looked rather nervous in his unwonted position, was "God be praised!" In a short time, however, he recovered his self-possession, when turning, and standing humbly before Koshy Curien, with his hand on his mouth, he said with trembling accents, "God bless our young mistress! for it was from her that I too first learned the words of eternal life."

Thus, reader, ends our tale. Mariam and her husband were well suited to each other, and lived long, happily, and usefully together. The change in Koshy Curien's character continued; and he was beloved by every one. Old Poulusa still lived a long time to do good among those of his caste. The native Pastor prospered in his work. And the old Brahmin, after having suffered much persecution from his relations, and having lost his property, which he had wished to bequeath to Mariam, took up his abode with Koshy Curien and his wife, and after a few years died in the faith, breathing his last breath while his head rested on Mariam's bosom.

വ്യഭിചാരനിഷേധം.

൩൨൭ാം പുറത്തു അവസാനിച്ച ശേഷം

൩ാം ഭാഗം.

സദാചാര ലംഘനം പാരാതെ

ദുരാചാരവും വ്യഭിചാരദോഷവും ഒഴിക്കേണ്ടും വിധം.

ഒരുവൻ യൌവ്വനയുക്തനായും അടക്കമില്ലാത്തവനായും ഭവിച്ചാൽ വംശപരകല്പനയും ജാതിമൎയ്യാദയും അനുസരിച്ചു മനോയോജിപ്പുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം

മൂലം പരിഗ്രഹിച്ചു ഗൃഹസ്ഥനായിരുന്നാൽ പുരുഷനു
സഹായത്തിന്നായിട്ടു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയും പു
രുഷനും ഒരു ജഡമാകുന്നു എന്നുള്ള വേദവാക്യത്തേയും
ഒരു പുരുഷൻ സകല സാംമ്രാജ്യനായിരുന്നാലും ഭാൎയ്യ
യില്ലെങ്കിൽ അവൻ ഗൃഹസ്ഥനുമല്ല സല്ക്കൎമ്മിയുമല്ല ഐ
ശ്വൎയ്യവാനുമല്ല വിശ്വാസയുക്തനുമല്ല എന്നു ശാകുന്തള
ത്തിൽ പറയുന്നതിനെയും കൎമ്മപുഷ്ടിക്കായിട്ടു ഭാൎയ്യ ആ
വശ്യമാകുന്നു എന്നു കണ്ടു ശ്രീരാമൻ (സീതയെ വന
ത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം) സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടു
പ്രതിബിംബമുണ്ടാക്കിവെച്ചു ഓരോയാഗാദി കൎമ്മങ്ങൾ
ചെയ്തു എന്നു രാമായണത്തിൽ കാണുന്നതിനെയും ഒ
രു ബുദ്ധിമാൻ തന്റെ ഭാൎയ്യയെ തന്റെ ദേഹംപോ
ലെ വിശ്വസിച്ചു രക്ഷിച്ചു അന്യോന്യമായും ഐശ്വൎയ്യ
വൎദ്ധനെക്കുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ആലോചി
ച്ചും ഇവളിൽ അവൾ സുമുഖി എന്നും ഭോഗസുഖം വി
വിധമെന്നും വിചാരിക്കാതെയും പതി ശുശ്രൂഷയും വി
ശ്വാസവും വിനയവും ഗൃഹപരിപാലനവും ക്ഷമയും
സ്ത്രീധൎമ്മമാകുന്നു എന്നു പലയുക്തികളെക്കൊണ്ടു ഭാൎയ്യ
യെ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതുമല്ലാതെ തന്റെ ദേഹത്തി
നു അംശപരാജ്ഞതയാൽ ഉപകരിക്കാരായ മക്കളെ ദേഹാ
ദ്ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലത്തിന്നും ഉപകരിക്കാരാക്കി വി
ശ്വാസത്തോടും ധൎമ്മത്തോടും നിത്യ സ്തുതിയോടും ഇരി
ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇച്ചൊന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ എല്ലാജനങ്ങൾ
ക്കും രസവും കേരളത്തിലെ ശൂദ്രരിൽ ചിലൎക്കു രസക്കേ
ടും ആയിരിക്കുമെങ്കിലും ആൎക്കും അനാവശ്യമെന്നു വ
രുന്നതല്ലല്ലൊ,

അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ ധൎമ്മം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നും പ
റഞ്ഞു നിൎഭയമായി വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നവരെ വിരമി
പ്പിൻ. അയ്യോ നാം ഈ ദുരാചാരത്തെയും വ്യഭിചാര
ത്തെയും പരശുരാമൻ നമുക്കു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള സദാചാര
ത്തെ നിരസിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ എന്തുപായമെന്നു
വിചാരിച്ചാൽ അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ ധൎമ്മം കേരളസ്ത്രീകൾ
ക്കു കൊടുത്തതു വൈധവ്യം ഒഴികേണ്ടതിലേക്കു മാത്ര
മേ ഉപയോഗപ്പെടുവെന്നും അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ വ
സ്ത്രം മുഷിയാതെയും ചൂടുന്ന പുഷ്പം വാടാതെയും അവ
രുടെ യൌവ്വനം ക്ഷയിക്കാതെയുമിരിക്കുന്നു എന്നു പറ
യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു പോലെയുള്ള വിശേഷങ്ങളൊന്നും

ഇവൾക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ലായ്കകൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കാം, അല്ലെന്നുവരികിൽ അപ്സരസ്ത്രീകളെപ്പോലെ എല്ലാ ഗുണവും ഇവൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായോ? ഉടുത്ത വസ്ത്രം മുഷിയാതെയും ചൂടുന്ന പുഷ്പം വാടാതെയും ഇരിക്കുമോ? ഇല്ല, ഇങ്ങിനെ അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ഇവൾക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനെയും ജാതിഭേദത്തേപ്പോലെ സദാചാരമായി വെച്ചിരിക്കുന്ന പാതിവ്രത്യത്തിനു ലംഘനം വന്നാൽ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളെപ്പോലെ ദോഷപ്പെടുമെന്നു ആചാര്യസ്വാമി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെയും ചിന്തിച്ചുറച്ചു ഒരു പുരുഷൻ ഒരു സ്ത്രീയെ വസ്ത്രദത്തം ചെയ്തു പരിഗ്രഹിച്ചാൽ ആ പുരുഷനും സ്ത്രീയും അവരുടെ ജീവാവസാനത്തോളം അല്ലെങ്കിൽ പ്രമാണവിരോധം കൂടാതെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ സംഗതി വന്നാൽ അന്ത്രിടത്തോളം അന്യോന്യമായി വിവാഹക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുരുഷൻ മരിച്ചതിനു മേൽ സ്ത്രീക്കു വൈധവ്യമുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ അപ്സര സ്ത്രീകളെപ്പോലെ വൈധവ്യം കൂടാതെ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിനു വേണ്ടി മര്യാദപോലെ മറെറാരു പുരുഷനെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു അപ്രകാരംതന്നേ പുരുഷന്മാരും ഒരുത്തനായാൽ അവനരികെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ ഒരുത്തി വേണമെന്നുള്ള ശ്രീരാമോദന്തത്തേയും നീതിയേയും അനുസരിച്ചു താൻ മര്യാദപോലെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു സ്ത്രീ മരിച്ചതിനു മേൽ മറെറാരുത്തിയെ അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതും ആകുന്നു. എന്നാൽ വ്യഭിചാര ദോഷവും വൈധവ്യ ദുഃഖവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അന്യപുരുഷ പ്രവേശിനിയ്ക്കു പാതിവ്രത്യം ഉണ്ടോ? എന്നാൽ കേട്ടുകൊൾക, ഒരുത്തൻ ജീവനോടിരിക്കുമ്പോളല്ലാതെ ന്യായപ്രമാണത്തിനു അധികാരമില്ലെന്നും മരണംകൊണ്ടു വിവാഹ സംബന്ധം വേർപെടും എന്നുമുള്ള വേദവാക്യത്തെയും ശരീരത്തിൽനിന്നും ജീവൻ വേർപെടുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ എന്നുള്ള പേർ പോയി ശവം എന്നുള്ള പേരുണ്ടാകുന്നതും അപ്പോൾ ബന്ധവും കർമ്മവും നശിക്കുന്നതും ആകുന്നു എന്നു കീഴ്പറയുന്ന ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും ഓർത്തു ഒരു പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ഭാര്യയോ ഭർത്താവോ മരിച്ചതിനു മേൽ വിരക്തിയില്ലെന്നുവരികിൽ വ്യഭിചാരദോഷവും ലോകാപവാദത്തെ ഭയന്നു ചെയ്യുന്ന ഭ്രൂണഹത്യ, ശിശുഹ

ത്യ, ആത്മഹത്യ, ഇത്യാദി ദോഷവും സംഭവിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി രണ്ടാമതൊരുത്തിയെയൊ ഒരുത്തനേയൊ മൎയ്യാദപോലെ ചേൎത്തുകൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മിക്ക മതാന്തരസ്ഥന്മാൎക്കും സമ്മതവും യുക്തിക്കു ചേൎച്ചയും കാണുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തം ലോകവിശ്രുതനായിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭു മരിച്ചാൽ അവനെ ശവം എന്നു വിളിക്കുന്നു. തന്റെ ആത്മപ്രിയയായിരിക്കുന്ന ഭാൎയ്യയൊ പുത്രനൊ അതിനെ തൊട്ടാൽ കുളിച്ചല്ലാതെ ജലപാനം പോലും ചെയ്യുന്നില്ല, ചിലർ കെട്ടിയ മിന്നിനെ പറിച്ചു ശവത്തിനോടിട്ടു ദഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കുലപാതകം ചെയ്തു ഒളിച്ചുപോയവന്റെ പേരിൽ കുററം തെളിഞ്ഞു ശിക്ഷകൊടുക്കുന്നതിനായിട്ടു തിരക്കി നടക്കുമ്പോൾ അവൻ മരിച്ചു കിടക്കുന്നതായി കണ്ടാൽ മരണത്താൽ കുററം തീൎന്നു എന്നു കണ്ടു അതിനെ കഴുവേററുമാറില്ല. ഇവ മരണത്താൽ ലോകസംബന്ധം ഒഴിയുന്നു എന്നതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഒരുത്തനെ വരിച്ചാൽ ആ ദിവസം അന്യനെ ഇച്ഛിക്കയില്ലെന്നുള്ള പാതിവ്രത്യംകൊണ്ടു ദാസിയായിരിക്കുന്ന ഗണ്ഡകയ്ക്കു മഹാ വിഷ്ണു പ്രത്യക്ഷമായി സൽഗതികൊടുത്തു അവൾ ഒരു നദിയായും, വിഷ്ണു സാളഗ്രാമരൂപമായി അവതാരം ചെയ്യുന്നു എന്നും പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നവൎക്കു ഒരു പുരുഷൻ മരിച്ചതിന്നുമേൽ അന്യനെ പ്രാപിക്കുന്ന സ്ത്രീക്കു പാതിവ്രത്യം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു ഒരു കാലവും പറയാവുന്നതല്ല.

ഇങ്ങിനെ വിവാഹധൎമ്മത്തെയും വ്യഭിചാര ദോഷത്തെയും വിവരിച്ചതിന്റെ താല്പൎയ്യം നമ്മുടെ ചില പാപ പ്രവൃത്തികളിൽ വെച്ചു രക്ഷപെടുവാൻ എന്നു കരുതിയാകുന്നു പൊൻകാരം ഇല്ലാഞ്ഞാൽ പൊന്നു ദ്രഷണമാകാത്തതു പോലെ സ്ത്രീയില്ലാഞ്ഞാൽ പുരുഷൻ ഗൃഹസ്ഥനാകയില്ലെന്നും ഒരു അൎത്ഥം ജനിക്കും എങ്കിലും പുരുഷനു സ്ത്രീ ഒരു സഹായി എന്നും വിവാഹമെന്നതു ഒരു സല്കൎമ്മം എന്നുമല്ലാതെ സ്ത്രീയിൽ കാണുന്ന ചില തല്കാല സന്തോഷങ്ങളിൽ മുഴുകിപോകരുതു. ഒരു സ്ത്രീയിലുള്ള ഭ്രമത്തിന്റെ ആദ്യാവസാനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ദേഹത്തിൽ മുളച്ചു പരുവിന്റെ വേദന ആശ്വസിക്കുന്നതിനായി വിരലിനാൽ തടയുമന്താരം വൎദ്ധിച്ചു കരുവിയിനാൽ കീറേണ്ടി വരുന്നതു പോലെയും

തന്റെ അടുക്കളയിൽനിന്നെടുത്ത തീയായാലും മടിയി
ൽ വെച്ചാൽ വെന്തുപോകുന്നതു പോലെയും തന്നെ''
ഒരു സ്ത്രീയൊ പുരുഷനൊ ഒരാൾ ഗുണമുള്ളവരായിരു
ന്നാൽ അതിൻ ഗുണം ഇരുവൎക്കും ഭവിക്കും എന്നു വി
ശ്വസിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിനു ദൃഷ്ടാന്തം, മുന്നംവൃന്ദ
എന്ന ഒരു അസുരസ്ത്രീയുടെ പാതിവ്രത്യം ഹേതുവാൽ ത
ന്റെ ഭൎത്താവായ ജലന്ധരാസുരൻ മാരാരിയാൽ പോ
ലും അവദ്ധ്യനായി എന്നും ശീലാപതിയുടെ പാതിവ്ര
ത്യംകൊണ്ടു ഉഗ്രാതപസ്സിന്റെ മരണം ഒഴിപ്പിച്ചു എ
ന്നും പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നു.

ഇവയെല്ലാം ചിന്തിച്ചു വിവേകത്തോടും ഈശ്വര ഭ
യത്തോടും വിവാഹം ചെയ്തു ഗൃഹസ്ഥനായിരിക്കുന്നവ
നും വ്യഭിചാരത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവനും സ്വാമികല്പ
നയെ അനുസരിക്കുന്നവനുമായ പുരുഷൻ മഹാജന
ങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കും ഈശ്വരന്റെ കാരുണ്യത്തിനും
വായനക്കാരുടെ സന്തോഷത്തിനും പാത്രവാനായി വ
രുന്നതിനു അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുമാറു നാം പ്രാൎത്ഥിക്കാം ക
ൎത്താവു രക്ഷിക്കട്ടെ.

N. K.

൪൫ാം സങ്കീൎത്തനം.

൧. എൻചിത്തംനല്ലവിശേഷമൊന്നു- അഹൊ
സഞ്ചിന്തിക്കുന്നതിമോദമോടെ
൨. വീരൻനരപതിതൻചരിതം- ഇന്നു
പാരംവിചിത്രമുരെച്ചിടുന്നേൻ
൩. പാരംമിടുക്കുള്ളലേഖകന്റെ- നല്ല
നാരാചതുല്യമെൻനാവുപോലും
൪. അല്ലയോമന്നവാകേൾക്കുഭവാൻ- നര
രെല്ലാരിലുമതിസുന്ദരനാം
൫. ചെന്തൊണ്ടിപ്പകപ്പത്തിനൊത്തതവ- നല്ല
ചന്തംകലൎന്നചിറിയിണയിൽ
൬. കോരിച്ചൊരിഞ്ഞുകൃപാകടാക്ഷങ്ങൾ- ജല
ധാരകണക്കെഗമിച്ചിടുന്നു
൭. ദേവനതുകൊണ്ടനുഗ്രഹിച്ചു- നിന്നെ
കേവലംനിത്യംമനുജപതേ
൮. അല്ലയോവീരാജയവിരുതാ- തവ
വല്ലഭമഹാത്മ്യംപ്രഭാവമഹൊ

൯. ധീരാനരപതേവാളെടുത്തു- തവ
ഊരുസ്ഥലംചേർത്തുകെട്ടുചെമ്മെ
൧൦. സൌമ്യതസത്യവുംനീതിയതും- മൂലം
നിൻമഹാപ്രാഭവശക്തിയോടെ
൧൧. ഏറുകവാഹനമേറുകനീ- കേൾവി
യേറ്റംഉരഗംവരിച്ചിട്ടുനീ
൧൨. എങ്കിൽവലങ്കൈനിനക്കുമഹാ. ഘോര
സംഗതിചെയ്യുമെഭയാത്തുമെഭടും·
൧൩. സന്ദേഹമില്ലകേൾമന്നവാനിൻ- ദിവ്യ
ദ്വിഡ്ഹൃദിതവസായകങ്ങൾ
൧൪. ക്രുത്തുമൂർത്തുള്ളവയെല്ലാനര- വൃന്ദം
കാൽത്തളിരിങ്കൽപതിച്ചിടുമെ
൧൫. ഹേഹേമഹാദേവനിന്നുടയ- മഹാ
സിംഹാസനംശാശ്വതംവിചിത്രം
൧൬. നിന്നുടെരാജ്ഞികമായനല്ല- ചെങ്കോൽ
സന്നിശ്ധമല്ലെടൊനീതിവഹം
൧൭. നീതിയില്ലുണ്ടതിപ്രീതിതവ- പക
ചേതസ്സില്ലുണ്ടവന്ന്യായമതിൽ
൧൮. എന്നതിനാലെമഹേശാതവ- പദൻ
നന്ദിച്ചുനിന്നെവരിച്ചുകൊണ്ടു
൧൯. നിന്നുടെക്രൂരരെക്കാണെന്നല്ല- എണ്ണ·
തന്നാലഭിഷേകംചെയ്തുനിന്നെ
൨൦. ദന്താവളംതൻറദന്തമതു- കൊണ്ടു
ഛന്തമാംസ്സൈയ്യപുരത്തിൽനിന്റെ
൨൧. ആടകളെല്ലാംകുമുകമെന്നു- അഹൊ
പാടെസുരഭിചൊരിഞ്ഞിടുന്നു
൨൨. ആയതിനാലെല്ലാനിന്നെയവർ- അതി
സത്ഭക്തനാക്കിയിരുത്തിനിന്റെ
൨൩. മാന്യരാംനാരിമാർക്കൂട്ടമതിൽ- രാജ
കന്യമാരുണ്ടായിരുന്നുപോലും
൨൪. നിന്നുടെദക്ഷിണഭാഗമതിൽ- രാജ്ഞി
പൊന്നാലണിഞ്ഞവൾനിന്നുതന്നി
൨൫. കേൾക്കുമകളെചെവിക്കനിക്ക- ഇതു
വാക്യംമനസ്സിൽസ്മരിക്കെടിനീ
൨൬. നിൻജനംതാതഭവനമെന്നീ- സർവം
വജ്ജിച്ചുനിത്യംവസിക്കഭദ്രേ·
൨൭. എന്നാൽനരപതിനിന്നുടയ- മഹാ
സുന്ദരരൂപംകൊതിക്കുമെടീ
൨൮. മർത്ത്യാകുലമണെഭൂമിപതി- തവ
കർത്താവവനെനമിച്ചിടുനീ
൨൯. ഈരിൻകുമാരിയവിടെയന്നു- തവ
ഭൂരിസമ്മാനവുംകൊണ്ടുവരും·
൩൦. ലോകരിലേററംധനികരുംനിൻ- കൃപെ
കാകകൊതിച്ചുമതവുമഹൊ
൩൧. രാജകുമാരിമഹിമയുള്ളോൾ- അവൾ
രംജികരാജസവാരിധിയാം
൩൨. ചിത്രംവിചിത്രമവളുടയ- നല്ല
വസ്ത്രംകനകകസവുകൊണ്ടാം
൩൩. ചിത്രപ്പണിയുള്ളവസ്ത്രമവൾ- പൂണ്ടു
ധാത്രീശപാശ്വെവസിച്ചരുളും

൧൪. നാരിമണിയെയനുഗമിക്കും– സഖ്
മാരുംതവമുന്നിൽവന്നിടുമെ
൧൫. സാനന്ദസന്തോഷംരാജമന്ദിരെ– മണ്
വേശ്മംപൂകുന്നവിളങ്ങുമവർ.
൧൬. നിന്റെജനകൎക്കീടായിരിക്കും– അഹൈ
നിന്റെകുമാരഗണംശുഭമായി
൧൭. മേദിനീചക്രത്തിൽനീയവരെ– അത്
സാദരംമന്നക്കളാക്കിവെക്കും
൧൮. നിന്നുടെനാമംതലമുറകൾ– തോറ്റം
നന്ദിച്ചുണൎത്തിപ്പുകഴ്ത്തിടുവേൻ
൧൯. ആയതുകൊണ്ടുജനങ്ങൾനിന്നെ– സ്തുത്
ചെയ്യുംസതതംശുഭംവേദ്യ.

(൪.)

(൩.)